

Хисаря (18 ноември – 6 декември 1967 г.)

БОРИС

АПРИЛОВ

*

ДНЕС

ЩЕ

ДОЙДЕ

ДИАНА

*

Пиеса в две действия

*

1967

ЛИЦА:

ТОЙ – четирийсет годишен, публицист или подобно, а може би и нещо друго.

Коварството	40 г.
Лъжата	40 г.
Егоизмът	40 г.
Страхът	40 г.
Мъжествеността	40 г.
Самочувствието	40 г.
Благородният	40 г.
Честният	40 г.
Съвестта	40 г.
Смелият	40 г.

ДИАНА – приятелка на жена му, 30 годишна.

Време на действието – наши дни. Всичко се развива в продължение на два часа, в хола на неговия дом.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Хол от неговото жилище. Всяка вещь е на мястото си. Личи един добър стандарт. Врати в ляво, в дясно и в дъното. Звъни телефонът. Няколко пъти. Никой не влиза да се обади. Телефонът млъква. Пауза. Отново звъни телефонът, този път настойчиво.

Най-после вратата в ляво се отваря и влиза ТОЙ – сънен, по пижама, леко прошарен, с очила. Подчертано интелектуално и хубаво лице. Спокойно преминава до апарата и вдига слушалката.

ТОЙ /прокарва ръка по невчесаната си коса/. Да... Няма значение... Диана, ти ли си?... Моля ти се, и без това трябваше да ставам... Още не се е върнала. Да, и децата... Не знам, може би след пет дни... Във всеки случай, оставих добро време... Мисля че е тук. /оглежда масата, отрупана със списания/ Виждам го на масата... Моля ти се, Диана, ще го донеса довечера в клуба... Глупости! Защо да се разкарваш?... Както сме го взели, така ще ти го донесем. Ще направя сериозна бележка на Елена... Заслужава, заслужава. Трябваше да ти го върне... Казах ти ясно – аз ще го донеса... /дълга пауза/ Добре, но... Както искаш. Непрекъснато съм у дома... Не се ли чувствуваш малко неудобно?... Ами, така – сам мъж... /усмихва се/ Може да ти се случи нещо. /пауза/ Не ти гарантирам. Не е изключено... /смее се/ По твоя вина. /пауза/ Защото не си ми дала знак да атакувам... /пауза/ Шегувам се. Ще се държа прилично... Заповядай когато искаш... Митко в София ли е? Не съм го виждал от три месеца...

Влиза Мъжественият, облича ризата си.

ТОЙ /продължава./ Желанието ти да дойдеш ми прилича на малка женска провокация... /пауза/ Моля ти се, знаеш, че винаги си ми харесвала...

Влиза Самочувствието. Минава бодро, подсвирква си и се изправя пред огледалото. Започва да се реши.

ТОЙ /продължава./ Имай предвид, че съм съвсем сам... Много сам!... Повече, отколкото можеш да си помислиш.

Влиза Страхливият, чете нещо.

ТОЙ /продължава./ Елена те смята за една от добрите си приятелки. Освен това си съпруга на шеф... Не мога да не го взема под внимание. /Пауза и след това с променен тон./ Прекарах доста добре... Моля те, никакви!... Според мен, Париж е последното място където човек може да се занимава с жени. /пауза/ Това е тривиално... Трябва да опровергаваме тази ни склонност... Как да не разбираш – тривиално е човек да отиде в Париж и да тръгне по жени... Остави възрастта! /пауза/ Да, няма да излизам и можеш да дойдеш винаги... Всичко хубаво. Заповядай. /затваря телефона/

Поглежда часовника, който е в дланта му, вдига го до ухото си, после набира номер, научава точния час и сверява, часовника си.

Влиза ЛЪЖАТА.

Той още сверява часовника си. ЛЪЖАТА се протяга сънливо с цигара в уста. През нощницата ѝ прозира истинска женственост. Мъжественият поднася

запалката към цигарата ѝ, запалва я. ЛЪЖАТА всмуква и изпуска дима. Мъжественният минава край нея и я тупва по задника. Лъжата вяло удря ръката му. Той си излиза, изчезва през вратата вдясно.

ЛЪЖАТА /сяда на фотьойл/. Кой се обади?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Диана.

ЛЪЖАТА. Това е доста интересно.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. По-скоро, неочаквано.

ЛЪЖАТА. И пожела да дойде?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Да не ѝ се надяваш.

ЛЪЖАТА. Вече нищо не може да ме учуди... Радваш ли се?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Обзе ме сладостна тръпка. В цялата лятна скука и самота, изведнъж – не друг, а Диана.

САМОЧУВСТВИЕТО. Никога ли не се е обаждала?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. По този начин не.

Влиза Съвестта. Минава и измества Самочувствието от огледалото. Тя е дребничка жена, миньонче, красива.

СЪВЕСТИТА. Диана ли се обади?

ЛЪЖАТА. Представи си – да.

СЪВЕСТИТА. Това ме учудва.

САМОЧУВСТВИЕТО. Защо? Слава богу, не сме случайни. Впрочем, винаги съм подозирал, че някой ден ще се обади.

СЪВЕСТИТА. Напротив, винаги се е държала настрана. Винаги е била добра приятелка на Елена.

САМОЧУВСТВИЕТО. Какво значи добра приятелка... Хубавият мъж интригува винаги. Не ме карайте да си служа с афоризми: хубавият мъж може да се сравни само с друг хубав мъж.

ЛЪЖАТА. Това не е афоризъм. Като всяко самочувствие си малко глупавичък и не мога да разбера как те понасяме.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Моля ви, не започвайте!

САМОЧУВСТВИЕТО /към Лъжата/. Питам се защо си ни ти.

ЛЪЖАТА /сmee се, качва крака на кушетката, подгъва ги и вдишва дим/. Чухте ли?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Не му обръщай внимание. И не започвайте рано-рано. Какво ще правим целия ден?

ЛЪЖАТА. Днешният ден е определен за теб.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Знаете ли как ми е необходима една авантюра?

ЛЪЖАТА. Авантюрата с Диана е малко опасна.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Малката, за какво намекваш?

ЛЪЖАТА. Все пак, знаеш какво представлява една Диана.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Изобщо не вярвам да ме огрее. Смятам, че идва от скука. Съпругът ѝ го няма, сега е лято... Изобщо – скука!

САМОЧУВСТВИЕТО. Сваляли сме ги и ще ги сваляме.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Дори Диана?

САМОЧУВСТВИЕТО. Диана! Какво значи една Диана?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Голяма жена!

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Жена на ШЕФ.

ЛЪЖАТА. Ще имам доста работа.

САМОЧУВСТВИЕТО. Мисля, че ще се справим... В края на лятото жените стават отстъпчиви.

ЛЪЖАТА. Не ми говори за есента. Тази тема веднага повишава кръвното ми налягане.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Този който говори за кръвно налягане, издава възрастта си.

ЛЪЖАТА. Ще хвърля нещо отгоре ти! /търси и намира пепелник/

Влиза ЕГОИЗМЪТ.

ЕГОИЗМЪТ. Както винаги, с пепелник в ръка.

ЛЪЖАТА. Ще го пребия!...

ЕГОИЗМЪТ. Стига скандали!... Доколкото разбрах, ще ни гостува не друг, а Диана. Необходима е пълна мобилизация на силите. Трябва да атакуваме от всички страни, в краен случай ще употребим сила.

СЪВЕСТИТА. Противопоставям се... и моля да се вразумите! Една жена ни гласува доверие, идва ни на гости у дома, сама между четири стени.

Лъжата, Самочувствието, Егоизмът и Мъжественният избухват в смях. Влиза Благородният.

БЛАГОРОДНИЯТ. Защо се смеете? Има принципи, има нещо, което се нарича джентълменство.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Но тя не идва току тъй. Добре знае какво я очаква.

ЛЪЖАТА. Решила е всичко предварително.

БЛАГОРОДНИЯТ. Не се знае.

ЛЪЖАТА. А ако сама даде повод?

БЛАГОРОДНИЯТ /налива си нещо и пие/. Ами ако не даде повод?

ЕГОИЗМЪТ. Искам да знам какво ще правим, ако даде повод. И тогава ли ти /сочи Благородния/ и ти /сочи Съвестта/ ще се противопоставите?

СЪВЕСТИТА. И тогава.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. На какво основание?

ЛЪЖАТА /с убийствена усмивка/. За да бъдат винаги против нас.

САМОЧУВСТВИЕТО. Тихо!... Искам да знам от вас, мадам, и от вас, господине, защо трябва да се правим на благородни, ако самата Диана ни подсказе, че е дошла не за друго, а да изпита малко щастие.

БЛАГОРОДНИЯТ. Защото така постъпва истинският мъж.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Ха-ха-ха!

ЕГОИЗМЪТ. Чухте ли?

Влиза Честният.

ЛЪЖАТА /вижда го/. Ела да подкрепиш мафията си.

Честният пали цигара и сядва мълчаливо на кушетката.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Не мога да разбера какво престъпно има в това да притиснеш една жена към леглото.

САМОЧУВСТВИЕТО. Дошла доброволно.

СТРАХЛИВИЯТ. Нямам нищо против, само да не разбере съпругът ѝ, но мразя скандалите. Мъжът на Диана може да направи поразии.

ЕГОИЗМЪТ. Ревнив ли е?

СТРАХЛИВИЯТ. Мъжете са ревниви.

САМОЧУВСТВИЕТО И жените.

ЛЪЖАТА /към тримата./ Мъжът и жената се стремят един към друг. В момента Диана има нужда от шефа, и шефът има нужда от Диана. Всичко ще стане без примеси от чувства.

ЧЕСТНИЯТ. Аз съм против такава биология.

Влиза Коварството.

КОВАРСТВОТО /чисти зъби с клечка/. Каква биология?... Това е обикновена човешка нужда. Шефът е сам, жена му кой знае кога ще се върне.

ЧЕСТНИЯТ. Истинският мъж съумява да изтърпи. Е края на краищата, не живее първа младост.

КОВАРСТВОТО. Имам чувството, че се радваш на остаряването ни.

СЪВЕСТИТА /ядосано/. Забравяте, че Диана е приятелка на жена му.

ЛЪЖАТА. Какво значи приятелка? Съществува ли приятелство между жени?

СЪВЕСТИТА. Съществува.

ЛЪЖАТА. Дори между Елена и Диана?

СЪВЕСТИТА. Разбира се.

ЛЪЖАТА. Светските жени дружат примитивно. Едната иска да чувства другата до себе си...

КОВАРСТВОТО. Не забравяйте, че човекът е все още социално животно.

ЕГОИЗМЪТ. Елена дружи с Диана защото Диана е жена на шеф. Шефските жени все още се котират.

ЛЪЖАТА. Дявол да го вземе, защо се обади Диана?

СЪВЕСТИТА. Може би списанието ѝ трябва наистина.

ЛЪЖАТА /усмихнато/. Когато една жена иска да се обади на един мъж, винаги съществува едно списание.

КОВАРСТВОТО. Обикновено – модно списание.

ЛЪЖАТА. Има жени, които си го казват направо; Но Диана не е от тях. Може би ще се съпротивява; Нещо повече – може би ще се стигне до боричкане; не е изключено в последния момент да откаже.

КОВАРСТВОТО. Защо?

ЛЪЖАТА. Ако играе на сериозно...

КОВАРСТВОТО. Ами!... Сексуален каприз!

ЛЪЖАТА. Но как да си го обясним?

КОВАРСТВОТО. Понякога жените се настройват за някого, след като са го сънували.

ЛЪЖАТА. Диана не е авантюристка.

СТРАХЛИВИЯТ. Какво? Да не би чувства?

ЛЪЖАТА. Може би, но ние ще я излъжем.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Как?

ЛЪЖАТА. Ще си поиграем на чувства.

СТРАХЛИВИЯТ. С нея не може да се играе. Ами ако наистина се увлечем?

ЕГОИСТЪТ. Ще лъжем!

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Докога?

ЛЪЖАТА. Докато можем.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. А после?

ЛЪЖАТА. Ще се оттеглим.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Ако ни пуснат.
ЛЪЖАТА. Защо? Какво ще спечели тя с нас?
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Все още ва̀жим.
ЛЪЖАТА. Да, но мъжът ѝ е шеф и важи повече.
КОВАРНИЯТ. Шефовете не са вечни и Диана го знае.
ЛЪЖАТА. Впрочем, как е като мъж?
КОВАРНИЯТ. Заети с ръководството, шефовете се разсейват.
ЛЪЖАТА. Познавам и обратното.
КОВАРНИЯТ. Какво обратното?
ЛЪЖАТА. Не мога да ти обясня.

Телефонът звъни.

ТОЙ влиза и вдига слушалката. Едната му страна е неизбръсната.

ТОЙ. Моля...

ЛЪЖАТА /брутално му взима слушалката/. Няма да мога... Да, най-добре ще е да пратите Станчев, а аз ще отида утре... Всичко хубаво! /затваря телефона/

ТОЙ се оттегля в банята да избръсне и другата страна на брадата си.

СЪВЕСТИТА. Не биваше да отказваме... Днес беше най-удобния ден.
ЕГОИСТЪТ. Тази е луда. Обещали сме на Диана да я чакаме и ще я чакаме.
СТРАХЛИВИЯТ. Независимо дали ще постигнем нещо.
КОВАРНИЯТ. Една съвест понякога може и да мълчи.
СЪВЕСТИТА. Защо? Имам право на глас!
КОВАРНИЯТ /усмихнато/. Сама чувствуваш, че правата ти се ограничават.
СЪВЕСТИТА. Кой ги ограничава?
КОВАРНИЯТ. Развитието.
ЧЕСТНИЯТ. Никъде не е казано.
КОВАРНИЯТ. Но се подразбира.
ЛЪЖАТА. Докога ще ѝ давате обяснения?
ЧЕСТНИЯТ /към Лъжата/. А ти нямаш право да внушаваш по телефона само от твое име.

ЛЪЖАТА. Исакаха да пратят шефа на дежурство.

ЧЕСТНИЯТ. Можеше да се посъветваш с нас.

ЛЪЖАТА. Така не се лъже. Ще объркаме целия живот на шефа.

ЧЕСТНИЯТ /към Мъжествения и Самочувствието/. Вие защо мълчите? Ти, Мъжествени, напоследък взимаш тяхната страна. Също и ти /към Самочувствието/ нямаш вид на Самочувствие, а на лига!

САМОЧУВСТВИЕТО. Не обиждай!

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Моят дял и без това е тежък. Предназначението ми е да се намесвам в решителните моменти.

СЪВЕСТИТА. Мъжественост, която подбира моментите за намесване, вече не е мъжественост... Оставихте шефа да излъже най-нагло, когато беше длъжен да се яви на това дежурство.

САМОЧУВСТВИЕТО. Аз, като самочувствие, не знам вече какво да правя. Незнам кога трябва и кога не трябва да се намесвам.

ЧЕСТНИЯТ. А Мъжественият трябва да взима само нашата страна.

СЪВЕСТИТА. Напоследък изобщо не ни подкрепяш.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Аз чакам сублимните моменти.

БЛАГОРОДНИЯТ. Плюя на сублимните ти моменти! /ядосано/ Вече ще прилагаме гласуването. Мненията трябва да се очертаят ясно.

КОВАРНИЯТ /усмихнато/. Не рискувате ли?

БЛАГОРОДНИЯТ. Но ще разберем кой с кого е. Не забравяйте, че има и отговорност.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Предчувствам, че ще избухне скандал.

ЧЕСТНИЯТ. Не се страхуваме от скандали.

ЕГОИСТЪТ. Но губите всички спорове...

ЛЪЖАТА. Егоистът има право.

ЧЕСТНИЯТ /ядосано/. Превърнали сте шефа в чучело!

КОВАРНИЯТ. Едно чучело не може да чака жена като Диана. Тя идва при човека, от когото се възхищава.

ЧЕСТНИЯТ. Заради старата му слава.

ЛЪЖАТА. Има ли значение? Важното е, че идва.

СЪВЕСТИТА. Диана е честна жена и веднага ще разбере истината.

ЛЪЖАТА. Може би е БИЛА честна.

СЪВЕСТИТА. За мен Диана е честен човек.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Която идва при един също честен и смел човек.

ЧЕСТНИЯТ. Губим се в предположения. Най-добре е да изчакаме идването ѝ.

ЕГОИСТЪТ /който сякаш се събужда от дрямка/. Чакай, какво каза преди малко Лъжата?

ЛЪЖАТА. Кога?

ЕГОИСТЪТ. Когато говорехме кой е най-важния съветник на шефа.

КОВАРНИЯТ. Накарайте Егоиста да млъкне!

ЕГОИСТЪТ. Защо да млъкна? Тази проститутка преди малко не каза ли, че е най-главният съветник на шефа?

ЛЪЖАТА /към Коварния/. Защити ме! Пред вас обидиха дама!

ЕГОИСТЪТ /презрително/. Дама!... Знаем каква дама си. Знаем и кой е главният съветник на шефа.

ЛЪЖАТА /хвърля се срещу него, одрасква го и избягва в другата стая/.

Егоистът хваща лицето си.

Сред шум и глъч всички излизат. На сцената остава само Съвестта.

Коварният се връща внезапно.

КОВАРНИЯТ. Най-последно.

СЪВЕСТИТА /вдига глава/. Какво искаш?

КОВАРНИЯТ. Присъствието ти.

СЪВЕСТИТА. Напрежението е наистина непоносимо, а уж се връщаме от чужбина и море. Боже, какво ли ще стане? Защо се залавяме с тази нова авантюра?

КОВАРНИЯТ. Остави шефа! Да помислим за нас.

СЪВЕСТИТА /унесено/. Можем ли да мислим за нас?

КОВАРНИЯТ. И ние имаме нужда.

СЪВЕСТИТА Нямаме право да искаме нищо за себе си.

КОВАРНИЯТ. Лъжеш се, мила.

СЪВЕСТИТА. Не ме наричай така.

КОВАРНИЯТ. Ще те наричам и ще се боря за твоята нежност.

СЪВЕСТИТА. ЛЪЖАТА има пищни форми. Иди си при нея.

КОВАРНИЯТ. Не ми говори за тази изтъркана плоча. Ти ме интересуваш! Ти!...

СЪВЕСТИТА. Виж ме каква съм дребна и невзрачна.

КОВАРНИЯТ /хваща ръката ѝ/. Харесвам миньончетата. Устните ти са малки, но са очертани и сочни.

СЪВЕСТИТА /отдръпва ръката си/. Знаеш добре, че между нас не може да има нищо. Ние сме от различни лагери.

КОВАРНИЯТ. В това се състои интересното... Слушай, мила, интригуваш ме с всяко помръдваме на тялото си.

СЪВЕСТИТА. Нима умея да помръдвам тялото си?

КОВАРНИЯТ. Правиш го несъзнателно и затова е чаровно. Освен това, никой не знае дали несъзнателно или съзнателно. Не забравяй, че си жена. /пристъпва към нея/.

СЪВЕСТИТА /оттегля се назад/. Безсмислено е, Коварний!

КОВАРНИЯТ. Ще умра ако знам, че е така. Желая те, нещо повече – обичам те.

СЪВЕСТИТА /смее се/. О-хоо! От кога?

КОВАРНИЯТ. От както се помня, още от времето когато беше най-важната между нас.

СЪВЕСТИТА. И сега, когато съм в немилост, си решил, че можеш да ме постигнеш?

КОВАРНИЯТ. Сега шансовете ми са по-големи.

СЪВЕСТИТА. Лъжеш се, Коварний!... Забравяш, че съм Съвестта, непреклонната и неотстъпчивата. Виждам страстта в очите ти, зная, че ме желаеш искрено, ала не мога да ти помогна, защото сме замесени от различно тесто.

КОВАРНИЯТ. Предполагам, че имаш нещо с Честния. Кажи ми какво трябва да сторя, за да го изместя?

СЪВЕСТИТА. Не намесвай името на Честния, който досега не ми е казал нито дума.

КОВАРНИЯТ. Но знаеш, че не е безразличен към теб.

СЪВЕСТИТА. Неговата деликатност не му позволява да ми го каже.

КОВАРНИЯТ. Но не можеш без ласки. Ти си жена. Да изпием чашата на щастието, въпреки различията, които с всеки изминат ден стават все по-формални. /Съвестта се усмихва/. Ти също имаш нужда от ласки.

СЪВЕСТИТА /отстъпва/. И да е така – няма да ги поискам от теб.

КОВАРНИЯТ. Можеш да го сториш без да правиш концесии. Едно моментно сливане – нищо повече. /тръгва към нея/

СЪВЕСТИТА /отстъпва/. Не мога да понеса мръсните ти ръце.

КОВАРНИЯТ. Предубеждение! /настъпва./

СЪВЕСТИТА. Никога! /отстъпва/.

КОВАРНИЯТ /спуца се и я обхваща с тръпнещи ръце/. Умирам при мисълта, че никога няма да бъдеш моя. /гърси устните ѝ/. Бъди милостива!

СЪВЕСТИТА /Отблъсква го с ярост, но той продължава да я придържа/. Пусни ме!

КОВАРНИЯТ. Не!

СЪВЕСТИТА. Ще викам!

КОВАРНИЯТ. Викай!

СЪВЕСТИТА. Тогава и ЛЪЖАТА ще ти откаже ласките си.

КОВАРНИЯТ. Интересуваш ме само ти.

СЪВЕСТИТА /извън себе си/. Ще ме пуснеш ли най-после? /Рязко го блъсва, но пада върху кушетката. Той бързо се спуща, притиска я./

КОВАРНИЯТ. Мила моя!

СЪВЕСТИТА. Мръсникo! /измъква се изпод него и се изправя/ Подлец! /оправя косите си/.

КОВАРНИЯТ /запъхтяно/. Кажи, какво да направя за теб?

СЪВЕСТИТА. Махни се!

КОВАРНИЯТ. Готов съм на всичко!... /идва му идея/. По въпроса за Диана ще застана на ваша страна.

СЪВЕСТИТА. Никой не ти вярва, Коварни!

КОВАРНИЯТ. Съгласна ли си да ти докажа?

СЪВЕСТИТА /замисля се/. Това е идея... Но не... /тръска с отвращение глава/
Тогавя пък аз няма да бъда аз.

КОВАРНИЯТ. Все пак, помисли си. /чува се шум от другата стая/ Какво ли правят ония? /излиза към другата стая/

Съвестта въздъхва и сяда на стол. Оправя косата си и и се замисля. Отново въздъхва.

Влизат всички – първо Лъжата. Съглежда Съвестта.

ЛЪЖАТА. Успя ли да останеш насаме с Коварния?

СЪВЕСТИТА. За мен това няма значение.

ЛЪЖАТА. Незадоволена си, миличка, и нещастна.

СЪВЕСТИТА. Млъкни!

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Млъкнете!... Това не е живот!

ЧЕСТНИЯТ. Накарай твоите да млъкнат!

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Аз нямам свои. АЗ съм сам.

ЧЕСТНИЯТ. Разбра се с кого си.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Яд ви е, че някога бях с вас, нали?

ЧЕСТНИЯТ. Напоследък намираш общ език с противника ни.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Сам съм и съм свободен! Аз съм Мъжественият и съм далеч от дразгите ви. Обърнахте живота ни на вулкан... Вижте се! /сочи всички/
Настръхнали, ще се избиеете... А само преди два дни се върнахме от море.

ЧЕСТНИЯТ. Но по въпроса за Диана заставаш на тяхна страна.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Заставам, защото съм мъжествен.

ЧЕСТНИЯТ. Ако си мъжествен ще бъдеш с нас.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Искам това, което ми се полага от живота.

ЧЕСТНИЯТ. Достатъчно си получил от живота. Да ти изброя ли жените с които си спал?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Ще спя докато мога. Животът си отива.

СТРАХЛИВЕЦЪТ. Хайде на закуска!...

КОВАРНИЯТ. Стана ли време?

САМОЧУВСТВИЕТО. Какво ще хапнем?

Тръгват към вратата вляво. Изчезват.

От вратата вдясно влиза ТОЙ, вече обръснат и сресан, по халат. От своя страна, изчезва зад вратата вляво.

Няколко секунди сцената остава празна.

Появява се Съвестта с чашка кафе в ръка. Отива пред огледалото, оглежда внимателно лицето си, прокарва пръсти по фаталните точки, където могат да се появят първите признаци на застаряването и сяда на кушетката. Пие кафето си потънала в мисли.

Влиза ЕГОИСТЪТ. Доизяжда нещо като сандвич или пирожка, сяда на стола и отпива първата глътка от кафето.

ЕГОИСТЪТ. Защо не закусваш?

СЪВЕСТТА. Кафето ми е достатъчно.

ЕГОИСТЪТ. Липса на апетит?

СЪВЕСТТА. Едно кафе ми е достатъчно.

ЕГОИСТЪТ. Някога закусваше добре.

СЪВЕСТТА. Омръзна ми да слушам какво е било някога... Не вярвам и ти да си закусил добре.

ЕГОИСТЪТ. Напуснах масата заради теб.

СЪВЕСТТА /учудено/. Така ли?

ЕГОИСТЪТ. Искам да поговорим.

СЪВЕСТТА. Тогава ще се върна в кухнята. /понечва да стане/

ЕГОИСТЪТ. Какво губиш от един разговор?

СЪВЕСТТА. Знам какво ще произлезе.

ЕГОИСТЪТ. Сигурна ли си?

СЪВЕСТТА. Почти.

ЕГОИСТЪТ. Все пак, този разговор трябва да се състои.

СЪВЕСТТА. Тогава говори.

ЕГОИСТЪТ. Чувствувам се уморен. Напоследък всичко ме тормози и бурният живот, който водим, ме отчайва... /пие кафе/ Все по-често се питам – кога ще съществуваме както трябва... Нервите ми не издържат. Виж. /протяга напред ръка/ Тръпне като лист. Това е от непрекъснатото напрежение. Нищо за духа. Липсва ми и полово равновесие.

СЪВЕСТТА. ЛЪЖАТА ти е винаги под ръка.

ЕГОИСТЪТ. Напоследък имам усещането, че дъвча хартия. Най-важното – тя е на всички.

СЪВЕСТТА. Пищна жена, стига на всички ви. Един детайл от нея може да ме замени изцяло.

ЕГОИСТЪТ. Никога! Ти си непоковарена. Твоята непристъпност ме разпалва. Ти си като едно пътуване в неизвестното... Да се разберем. Мислиш ли, че макар и противници, можем да си забъркаме една опияняваща авантюра?

СЪВЕСТТА. Сигурна съм, че не.

ЕГОИСТЪТ. Не бързай!... Обещавам да вложа чувства.

СЪВЕСТТА /смее се/. Чувства?... Чуваш ли се?

ЕГОИСТЪТ. Ще се опитам.

СЪВЕСТТА. Егоисте, в момента държиш ключовата позиция. Представяш ли си, ако измениш на бандата си? Какво ще стане с шефа?

ЕГОИСТЪТ. Без мен е загубен. Аз поддържам усетът му за самосъхранение. От ден на ден, от година на година чувствавам как наедрявам и се развивам. Просто укрепвам с дни. Но силите, които натрупвам, ме водят при теб.

СЪВЕСТТА. ЛЪЖАТА е достатъчно щедра.

ЕГОИСТЪТ. Не ми говори за тази проститутка! Нуждая се от нещо недокоснато. /понеже тя се усмихва/ – Или пък, може би не си съвсем... Може би Честният, или Благородният?... Кажи ми истината!...

СЪВЕСТТА /играе/. Не мога.

ЕГОИСТЪТ. Кажи ми!... Ти си добра и ще ми кажеш.

СЪВЕСТТА. Предпочитам да премълча!

ЕГОИСТЪТ. Твоята цена е висока заради девическата ти непристъпност, /изправя се и тръгва към нея/ Кажи ми истината.

СЪВЕСТТА. Коя истина?

ЕГОИСТЪТ. Спала ли си с Благородния или с Честния?

СЪВЕСТИТА /продължава играта/. Не рови с пръст в раната!
ЕГОИСТИТ /трепва/. Кажи!
СЪВЕСТИТА. Неудобно ми е.
ЕГОИСТИТ. Ти не знаеш да лъжеш и ще ми кажеш. Чакам!
СЪВЕСТИТА. Важно ли е?...
ЕГОИСТИТ. Извънредно важно.
СЪВЕСТИТА. Ако съм спала с някой от двамата, ще се промени ли нещо?
ЕГОИСТИТ. Да.
СЪВЕСТИТА. Как?
ЕГОИСТИТ. Ще те заплюя и ще се махна от живота ти.
СЪВЕСТИТА. О, Егоисте!
ЕГОИСТИТ. Каж ми истината.
СЪВЕСТИТА /играе още по-ловко/. Съвсем точно не може да се каже.
ЕГОИСТИТ /бързо/. Да не би и с... двамата?
СЪВЕСТИТА /доволно усмихната/. Ооо, отиваш доста далеч.
ЕГОИСТИТ /отдъхва си/. Само с единия?
СЪВЕСТИТА. И това, не.
ЕГОИСТИТ /отдъхва си/. Тогава ти си достойна за мен.
СЪВЕСТИТА. Уви – не.
ЕГОИСТИТ. Нали си нямала нищо?
СЪВЕСТИТА. Не е точно така.
АТЕИСТИТ. Чакам истината.
СЪВЕСТИТА /отпива последната глътка и поставя чашата на масичката/. Имаше нещо като флирт.
ЕГОИСТИТ /въздъхва тежко/. С кого?
СЪВЕСТИТА. Това няма да ти кажа.
ЕГОИСТИТ. Нещо сериозно ли?
СЪВЕСТИТА. Уви! /клати утвърдително глава/
ЕГОИСТИТ. Вложи ли чувства?
СЪВЕСТИТА. Извънредно много!
ЕГОИСТИТ. И още ли продължава?
СЪВЕСТИТА. Да. /гледа трагично, играе/ И ще продължава цял живот.
ЕГОИСТИТ /хваща се за главата/. Боже мой! Това е измама! Извинявай, но повече не мога да те обичам.

*Излиза вляво, докато тя се смее зад гърба му.
Всички се връщат. Пръв влиза Мъжественният.*

МЪЖЕСТВЕНИИТ. Сега Диана може да дойде.
ЛЪЖАТА /навежда се и като вдига рокля, закопчава жартиера си/. Милата Диана!... Ще падне зрелище.
КОВАРНИИТ. Просто невероятно.
САМОЧУВСТВИЕТО. Една от най-хубавите жени на София.
СТРАХЛИВЕЦЪТ /прегръща Лъжата/. Не знам... Ще бъде наистина чудно, но дано няма последствия. /бърка в пазвата ѝ. Лъжата удря ръката му/ Започне ли нещо сериозно, ще се разчуе.
КОВАРНИИТ. Може и да не се разчуе.
СТРАХЛИВЕЦЪТ. Не може. Ще достигне до ушите на мъжа ѝ.
ЕГОИСТИТ. Изтръпвам пред тази мисъл.
СТРАХЪТ. По-добре да не се залавяме.

КОВАРНИЯТ. Стига, пъзльо!

СТРАХЪТ. Ще си хванем някоя бяля.

КОВАРНИЯТ /заплашително/. Ще те карам да млъкнеш!

СТРАХЪТ /избягва настрана и инстинктивно вдига ръка пред лицето си/ Все пак да помислим...

КОВАРНИЯТ /хваща го за ръката/. Казвай с кого си?

СТРАХЪТ /примигва/. С вас съм... Пусни ме!... Винаги съм с вас.

КОВАРНИЯТ /блъска го и го пуца с презрение/. Затвори си мръсната уста!

Влиза ТОЙ с гирички в ръце, разсъблечен.

ЕГОИСТЪТ. Започваме!

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Защо след закуска?

САМОЧУВСТВИЕТО. Сега му е хрумнало.

Всички отиват в единия ъгъл и взимат по две гирички. Наредват се в права линия срещу зрителите

Благородният се изтегля напред, идва на авансцената, така че между него и редицата има не по-повече от два-три метра.

Неусетно към него се приближава Лъжата.

Редицата вдига бавно гиричките, Благородният и Лъжата вдигат гиричките, правят същите движения както редицата.

ЛЪЖАТА /изведнъж се отказва от упражнението/. Винаги съм се възхищавала от теб.

БЛАГОРОДНИЯТ /продължава с упражнението/. Нима? /вдига и смъква гиричките/

ЛЪЖАТА. Остави замалко тия жезла!

БЛАГОРОДНИЯТ /смъква ръцете си, като продължава да стисна гиричките/. Какво има, дарлинг?

ЛЪЖАТА. Ще ми обърнеш ли внимание?

БЛАГОРОДНИЯТ. Моля?

ЛЪЖАТА. Не ме ли забелязваш?

БЛАГОРОДНИЯТ. Никога, лъжовна моя!

ЛЪЖАТА. А пък аз те наблюдавам и ми се струва, че си мъжът по когото бих лудяла.

БЛАГОРОДНИЯТ. Какво?

ЛЪЖАТА. Благородний, никога ли не съм те интригувала като жена?

БЛАГОРОДНИЯТ. Абсолютно никога.

ЛЪЖАТА. Нима не харесваш формите ми?

БЛАГОРОДНИЯТ. За една лъжа е естествено да се крие под съблазни.

ЛЪЖАТА /сочи формите си/. Всичко може да е твое. Мечтая да ме прегърнеш!

БЛАГОРОДНИЯТ.

ЛЪЖАТА. Повече от всякога.

БЛАГОРОДНИЯТ. Не ти ли стигат Егоистът, Коварният и Страхливият?

ЛЪЖАТА. Отдавна ме отегчават.

Редицата е потънала в полумрак. Мякват се смътните очертания на фигурите, които продължават упражнението с гиричките. Но те не ни интересуват. Интересуват ни двамата, които са та преден план.

БЛАГОРОДНИЯТ. Днес си неузнаваема. Диана раздвижи всички ни.

ЛЪЖАТА. Остави я. Тя ще дойде и ще получи своето. Аз също съм жена.

БЛАГОРОДНИЯТ. Не съм склонен на подобен подвиг. Обърни се към Мъжествения.

ЛЪЖАТА. Той е отдавна прочетена книга.

БЛАГОРОДНИЯТ. Тогава към Самочувствието.

ЛЪЖАТА. И той.

БЛАГОРОДНИЯТ /с усмивка/. Много си откровена за една лъжа. Опитай късмета си при Честния.

ЛЪЖАТА. Оставете само ти и той.

БЛАГОРОДНИЯТ /с усмивка/. Ти искаш да получиш всичко, а?

ЛЪЖАТА. Защо, много ли е?

БЛАГОРОДНИЯТ. Зависи.

ЛЪЖАТА. Искам живот пълен с ласки. Природата ме е създала за това...
Слушай, малкия, ти не си ли мъж?

БЛАГОРОДНИЯТ. Предполагам, че съм.

ЛЪЖАТА. Тогава? Губиш ли нещо?

БЛАГОРОДНИЯТ. Искаш голям компромис.

ЛЪЖАТА. Навярно си влюбен в Съвестта?

БЛАГОРОДНИЯТ. Едва ли.

ЛЪЖАТА. Тази дребна жена е влязла в мислите на всички ви.

БЛАГОРОДНИЯТ. И тя има право на успехи.

ЛЪЖАТА. Но няма амплоа.

БЛАГОРОДНИЯТ. Не се знае.

ЛЪЖАТА /заинтригувано/. Има ли?

БЛАГОРОДНИЯТ. Мен ли питаш?

ЛЪЖАТА. Каж ми!

БЛАГОРОДНИЯТ. Не искай това от мен.

ЛЪЖАТА. Пламенна ли е?

БЛАГОРОДНИЯТ. Сигурно.

ЛЪЖАТА. Тя има вид на девственица.

БЛАГОРОДНИЯТ. Видът понякога лъже.

ЛЪЖАТА. Какво харесвате на тия миниатюрни форми?

БЛАГОРОДНИЯТ. Въпрос на вкус.

ЛЪЖАТА. Не умее да се облича... А аз знам и да се обличам...

БЛАГОРОДНИЯТ /усмихнато/ ...и да се събличаш.

ЛЪЖАТА. Точно така... Вече не си ли запален?

БЛАГОРОДНИЯТ. Никак!

ЛЪЖАТА. Ти си съмнителен мъж!

БЛАГОРОДНИЯТ. Дай боже!

ЛЪЖАТА. Ще го разпространя.

БЛАГОРОДНИЯТ. Няма да ти повярват.

ЛЪЖАТА. Ако ме изработиш, ще направя някои компромиси.

БЛАГОРОДНИЯТ. Например?

ЛЪЖАТА. Ще те подкрепя в някои пунктове.

БЛАГОРОДНИЯТ. Лъжеш!

ЛЪЖАТА. Заклевам се!

БЛАГОРОДНИЯТ. Не ти вярвам.

ЛЪЖАТА. Вярваш ми... Мога да отстъпя по въпроса „Диана“.

БЛАГОРОДНИЯТ. Според мен, Диана ще се защити сама.

ЛЪЖАТА Не вярвам. Щом идва на краката ни...
БЛАГОРОДНИЯТ. Ти и твоята шайка винаги мислите най-мръсното. Диана е голяма жена.

ЛЪЖАТА. Падали са ни и други големи жени.

БЛАГОРОДНИЯТ. Но не и Диана.

ЛЪЖАТА. Ще видиш. Ще я скалпираме на бърза ръка.

БЛАГОРОДНИЯТ. Тя ще ви се изсмее.

ЛЪЖАТА. Не отклонявай въпроса!... Ще спиш ли с мен или не?

БЛАГОРОДНИЯТ. Не.

ЛЪЖАТА /изсъсква/. Тогава се пази! /бързо взима гиричките и продължава упражнението заедно с редицата./

Благородният също взима гиричките. Сега вече и редицата е осветена. Упражнението е към своя край.

Телефонът звъни.

ТОЙ /минава към телефона и вдига слушалката/. Да, същият... /изненадано/. Мария?... /усмихва се/ Мария, има цял век... /пауза/ Какво? /лицето му губи веселото си настроение/ Какво говориш? /слуша дълго, лицето му става все по-мрачно/ Моля ти се, съмняваш ли се? Ще направя всичко каквото мога... Така де, ще кажа както си е било... Точно в единайсет?... Бъди спокойна. Дано помогне... Как да не си спомням? Разказвал съм го пред толкова души... Да, Кирил донесе телеграмата и ми я показа, след което си събрах партушините и избягах... Дано помогне. Как са го подгонили?... Обещавам ти, ще бъда точен... В службата му, нали?... Знам къде... Желая ти всичко хубаво и се стегни. Всичко ще мине и замине... Имам какво да им кажа... Довиждане!... Бъди спокойна! /бавно затваря и остава замислен до телефона/

*Деветимата се раздвижват, а след това неусетно се разполагат така:
в една редица четиримата "черни": Коварният, ЛЪЖАТА, Егоистът и
Страхливият;
втора редица, диагонално пред тях, "сивата" група: Мъжественният и
Егоистът;
трета редица, "бялата" група: Благородният, Съвестта и Честният.*

Пред трите групи, на креслото до телефона – ТОЙ.

БЛАГОРОДНИЯТ /както гледа напред/. Помните ли времето, когато бяхме единодушни? /всички мълчат с наведени глави/ Аз помня... Всички помним. Тогава между нас имаше още един, десетият, наричахме го Мечтателят. /пауза/ Имаше ли такъв между нас?

Съвсем леко раздвижване на стойките, няколко въздишки, едко-две кимвания с глава, две-три гласно изразени: "Да", "Имаше"...

БЛАГОРОДНИЯТ /продължава/. Имаше, но сега го няма. Пръв изчезна, умря, не знам как изчезна, може би се разтопи – и го няма. От време-навреме си спомняме бледото му усмихнато лице, понякога си спомняме и някоя негова думичка... Той обичаше да строи лодки от дъбови ребра с борова обшивка. На тези лодки слагаше платна, качваше ни и тръгвахме с посоката на вятъра. Всички се качвахме, никой не

оставаше на сушата – дори Егоистът, дори... Страхливият!... Страхливият, така ли беше?

СТРАХЛИВИЯТ. Така беше.

БЛАГОРОДНИЯТ. Извеждаше ни в открито море, край левия ни борд оставаха древни ~~източни~~ градове, попътните ветрове сочеха тихоокеанските острови, в ушите ни ечаха хавайски песни... Ние напредвахме и гонехме линията на мусоните...

КОВАРНИЯТ. Стана дълго. Какво искаш да кажеш с това?

БЛАГОРОДНИЯТ /поглежда го пронизително/. Искам да кажа, че този който ни обединяваше вече го няма, а трябва незабавно да се обединим. /мълчание/ Сега е десет часът. В единайсет трябва да бъдем там и да действваме.

СЪВЕЩТА. Имаме възможност.

ЧЕСТНИЯТ. Поне сега няма какво да мислим.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Разбира се.

САМОЧУВСТВИЕТО. То се знае.

БЛАГОРОДНИЯТ. Дори тия четиримата да не се съгласят, ставаме пет срещу четири гласа.

ЛЪЖАТА. Не сме изразили несъгласие.

БЛАГОРОДНИЯТ. Още по-добре. Както някога в подобни случаи. /чувства се въодушевление и в гласа му, и в движенията му/ Отдавна не сме имали такова единство. Иде ми да ви прегърна всички. Днес ни се дава възможност да спасим човек от беда. Чухте добре, в единайсет часът, след един час, ще се разглежда въпросът на Кирил Монеv.

ЕГОИСТЪТ. Не може да се каже точно приятел... Искам да кажа, в истинския смисъл...

ЧЕСТНИЯТ. Може да се каже!

ЛЪЖАТА. С известни резерви.

БЛАГОРОДНИЯТ. Дори да е така. Дори да не е приятел... Знаете историята.

НЯКОЛКО ГЛАСА. Знаем.

БЛАГОРОДНИЯТ. Безсмислено е да ви я напомням. Работа отпреди двайсет години.

НЯКОЛКО ГЛАСА. Знаем!

ТОЙ става от креслото и посяга към телефона.

Набира номер. Ясно се чува сигналът на заето.

Полага слушалката.

Изчезва зад лявата врата.

КОВАРНИЯТ. Телефонът на Диана е зает. Той ще се облече и после ще я предупреди да не идва преди обед.

ЛЪЖАТА. Трябва да се съжалява. Сигурна съм, че тази сутрин Диана щеше да капитулира.

КОВАРНИЯТ. Решеният да се предаде преди обед, може да го стори и след обед.

ЛЪЖАТА. Не се знае. Желязото се кове докато е горещо. В следващите часове могат да се случат много неща.

КОВАРНИЯТ. Например?

ЛЪЖАТА. Разколебаване, ангажименти...

КОВАРНИЯТ. Да се надяваме...

Групите са се пръснали и "цветовете" са се размесили. Всеки е зает с нещо: някой пуши, други се мият, трети се прозява...

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Какво ли е станало с Кирил Монеv?

САМОЧУВСТВИЕТО. Загазил е.

ЛЪЖАТА. Не знам дали е сериозно.

КОВАРНИЯТ. Може би сериозно. Въпросът му е поставен за разглеждане внезапно.

ЕГОИСТЪТ. Що за практика?

ЛЪЖАТА. Дявол знае. Важното е, че трябва да се отбранява... Може би нещо служебно.

БЛАГОРОДНИЯТ. Предполагам, че е на политическа почва. В биографията му има нещо неясно.

КОВАРНИЯТ. Откъде знаеш?

БЛАГОРОДНИЯТ. Чували сме нещо. Най-вероятното да е наклеветен. Той работи в предприятие, в което се пътува в чужбина.

СЪВЕСТИТА. Сигурно някой от завистниците, за да се вреди на негово място.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Някой му е направил сечено. Малко ли са ни правили подобни истории.

ЧЕСТНИЯТ. Имаме редица случаи...

ЕГОИСТЪТ. Съвсем пресни. Когато заминавахме за Париж...

БЛАГОРОДНИЯТ. Не ми напомняй за тази история!

ЛЪЖАТА. Напротив... Трябва да си напомняме, защото някои неща още не са се разминали. Фактите трябва да се гледат открито.

БЛАГОРОДНИЯТ. Не му е сега времето. Трябва да се спасява човек. Някога Кирил Монеv не разсъждаваше дълго, когато трябва да помогне.

ЛЪЖАТА. Тогава беше въпрос на часове.

БЛАГОРОДНИЯТ. А сега на какво е?

ЛЪЖАТА. Кой знае дали това заседание е фатално.

СЪВЕСТИТА. Щом се обажда жена му, значи е фатално.

ЕГОИСТЪТ. Впрочем, какво ще правим там?

БЛАГОРОДНИЯТ. Ще разкажем един факт, който окачествява обвиняемия като честен човек.

ЛЪЖАТА. Стига с тия понятия като честност и прочие. Придавате им прекалено значение. Кой откъдето се вземе, все тая дума в устата му. Този честен, оня нечестен... Сякаш хората си нямат друга работа освен да определят кой е честен и кой не е.

ЧЕСТНИЯТ. Това е най-важно.

ЛЪЖАТА. За кого е важно?

ЧЕСТНИЯТ. За човека.

ЛЪЖАТА. Добре, но на кого служи честността?

ЧЕСТНИЯТ. На живота.

ЛЪЖАТА. Според мен, животът е по-интересен с нечестни хора. Представяте ли си, ако всички бяха честни? Майчице!... Каква скука!... По троарите се разхождат само честни, по учрежденията само честни, влизаш в банята – честни, голи но честни. Отиваш в затвора – честни!...

БЛАГОРОДНИЯТ. Ще съжеляваш ли?

ЛЪЖАТА. Ега ти скуката!... Помислете и за цвета на живота. На човека му трябва да преживявания, контрапункти, живот със спънки и грапини. Иначе ще се получи равно и слънчево поле. по което пасат зайчета. Никакви хора, никакви характери - зайчета, които хрупкат. Разберете, дявол да го вземе.

СЪВЕСТИТА. Ти пееш псалми за страданието.

ЛЪЖАТА. Без страдание няма да има... нищо няма да има. Няма да има Философия. Нямахте да има Дон Кихот, нямахте да има Хамлет, нямахте да бъде написан и Моби Дик... Ама, моля ви се, помислете – какво щяхме да четем? Пфу! И Библия нямахте да има... Поленце – равно във всички посоки и зайчета, които подскочат, и единствения им проблем е да хрупкат ли, или да не хрупкат.

Всички се смеят, все още им е весело, приемат думите на ЛЪЖАТА като шега, все още са устремени да се готвят за помощта, която трябва да окажат.

ЕГОИСТЪТ. Както виждам, никой не смее да ѝ отговори.

БЛАГОРОДНИЯТ. Има лесен отговор, но да не губим време.

ЧЕСТНИЯТ. Трябва да действаме.

ЛЪЖАТА /пред огледалото/. Лицето ми е по-свежо от всякога.

Останалите се смеят.

БЛАГОРОДНИЯТ. Лъжата напоследък наистина се е разхубавила.

ЛЪЖАТА /поглежда го/. Крайно време беше да го забележиш.

БЛАГОРОДНИЯТ. Добре е, когато има разбирателство.

ЛЪЖАТА. Ще видим.

Влиза ТОЙ, по риза и с вратовръзка, сресан. Набира номер, ясно се чува сигналът „заето“. Изчезва в ляво.

ЕГОИСТЪТ. Що за фаталност! Телефонът на Диана отново е зает.

ЧЕСТНИЯТ. Каква Фаталност има тук?

ЕГОИСТЪТ. Може би си урежда нещо друго.

БЛАГОРОДНИЯТ. Тя не е от този тип жени.

ЕГОИСТЪТ. Според теб, с кого може да говори?

БЛАГОРОДНИЯТ. Де да знаеш – ежедневие.

ЕГОИСТЪТ. Знаем какво е ежедневието на красивите жени.

ЧЕСТНИЯТ. Може би фризьорския салон.

ЕГОИСТЪТ. За да дойде в нашия дом, отдавна е свършила със фризьорския салон. Страхувам се, че я изтървем.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Как?

ЕГОИСТЪТ. Не забравяй, че ние сме на четирийсет, а София гъмжи от млади тарикатчета. готови да се притекат в нужния момент... Не веднъж са ни правили сечено.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Глупости!... Тя е била винаги заинтригувана от кашия шеф. Неговата личност винаги е лежала в подсъзнанието ѝ.

ЕГОИСТЪТ. Какво разбираш под "винаги". От колко години насам?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. От много.

ЕГОИСТЪТ. Подсъзнанието не е като виното – колкото повече отлежава, толкова да става по-добро. И то се уморява. Особено когато побелее косата. Четирийсет години не са шега.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Шефът ни не се дава на много трийсетгодишни.

ЕГОИСТЪТ. Дано.

ЛЪЖАТА. Стига сте плещили за възрастта!

ЕГОИСТЪТ. Ще вземем да я изтървем, ей!

БЛАГОРОДНИЯТ. Какво като я изтървем?... Засрами се! Става въпрос за спасяването на човек.

ЧЕСТНИЯТ /към Егоиста, ядно/. Това е истински егоизъм!

КОВАРНИЯТ. Оставете Диана настрана. Трябва да помислим за другото.

Внезапно стъписване у всички. Пауза. Никой не смее да проговори.

ЧЕСТНИЯТ /най-после нарушава мълчанието/. Какво е то – другото?

КОВАРНИЯТ. Не знам. Може би не е много разумно да се намесваме в тая история с Кирил Монеv.

Отново стъписване. Всички го гледат втренчено. Мъжественият минава до магнетофона и натиска копчето. Музика.

БЛАГОРОДНИЯТ /отива до апарата и спира музиката/. Струва ми се, че Коварният изплю камъчето.

КОВАРНИЯТ /неспокойно/. Не желая да ми се преписват такива намерения.

СЪВЕСТИТА. Най-добре е да се изкажеш докрай.

КОВАРНИЯТ /смутено/. Може би се изразих погрешно.

СЪВЕСТИТА. Или прибързано.

ЕГОИСТЪТ. Защо прибързано?

СЪВЕСТИТА /поглежда го/. Започвай! Усещам че те сърби езикът.

ЕГОИСТЪТ. Исках само да кажа... /млъква, тъй като усеща, че обстановката е доста нажежена/.

ЛЪЖАТА /внезапно и насърчително/. Оставете го да се изкаже свободно.

КОВАРНИЯТ. Вие съвсем забранявате свободното мнение... Кажи, Егоисте.

ЕГОИСТЪТ /неопределено, шикалки/. Тъкмо сме получили известно равновесие... Не забравяйте, че доскоро и ние бяхме на топа на устата... Вижте какъв хубав дом си създадохме, децата са пораснали до такава степен, че приближава сериозното време, когато трябва да се помисли за близкото им бъдеще... Нали разбирате?...

ЛЪЖАТА. Точно така!

БЛАГОРОДНИЯТ. Какво точно така? Нищо не разбираме.

ЕГОИСТЪТ. Тъкмо спечелихме доверието, пратиха ни в Париж. Занапред следват нови радости... Нали разбирате?... Говори се за едно по-голямо излизане от страната, в смисъл, нещо като Рим или подобни там... Изобщо, подреждаме се... Стига авантюри, било каквото било, вече сме на четирийсет години. /понеже смята че свършват аргументите му/ Вижте какъв спокоен дом.

СТРАХЛИВИЯТ. Колко труд ни е струвало да го уредим. Да ви кажа правата – страхувам се.

БЛАГОРОДНИЯТ /пряко/. От какво се страхуваш?

СТРАХЛИВИЯТ. Е, ако сме сигурни, че ще помогнем без да пострадаме, както и да е. Но кой ти гарантира?

БЛАГОРОДНИЯТ. Според мен, не съществува никакъв риск.

КОВАРНИЯТ. Ами!...

СЪВЕСТИТА. И аз мисля, че не съществува.

КОВАРНИЯТ. Така си мислиш... Онзи ненапразно са го притиснали. За да го притискат, сигурно има нещо голямо...

СТРАХЛИВИЯТ. Както и да го въртим, съществува риск.

СЪВЕСТИТА. А преди двайсет години за него не съществуваше ли риск?

СТРАХЛИВИЯТ /вдига ръце/. Не знам... Длъжен съм да предупредя.

ЧЕСТНИЯТ. И аз питам – преди двайсет години съществуваше ли риск?

КОВАРНИЯТ. Какво всъщност стана преди двайсет години? Според мен – нищо. Тогава Монеv който работеше в щаба на Първи брегови артилерийски полк, получи една телеграма, в която се питаше дали в някоя от батареите служи лицето... нашият шеф.

БЛАГОРОДНИЯТ /бързо/. И какво се оказа?

КОВАРНИЯТ. Оказа се, че служи.

ЛЪЖАТА. Това го знаем всички.

БЛАГОРОДНИЯТ. Тогава Кирил Монеv отиде в батареята и прошепна на шефа, че го издирват от София.

ЕГОИСТЪТ. Точно така. В това ли се състои цялата работа, която сега тъй преувеличавате?

СЪВЕСТИТА. Мислиш, че тогава беше малък подвиг – да се разкрие текста на подобна телеграма?

ЕГОИСТЪТ. Направил се е на ударен и е разкрил.

ЧЕСТНИЯТ. И какво стана?

СТРАХЛИВИЯТ. Знаем какво стана.

ЧЕСТНИЯТ. Но трябва да ви припомня, понеже бързо забравяте...

ЛЪЖАТА. Боже мой, тук до втръсване се повтарят стари неща!...

БЛАГОРОДНИЯТ /енергично/. Трябва да се повтарят!...

КОВАРНИЯТ. Е, добре де – какво?

БЛАГОРОДНИЯТ. Започнахте да шикалкавите!

КОВАРНИЯТ. Подхвърляме само някои предположения.

БЛАГОРОДНИЯТ. Страхувам се от тези предположения.

КОВАРНИЯТ. Не сме казали, че няма да се притечем на помощ. Вие сами си го изровихте отнякъде.

БЛАГОРОДНИЯТ. Познавам бандата ви добре. /отдръпва се ядосано настрана/

ЛЪЖАТА. Без обиди, моля!... Ако е въпрос и ние можем да обиждаме.

СЪВЕСТИТА /иска да омиротвори атмосферата/. Най-добре е да не започваме.

ЛЪЖАТА. Но чухте какво каза... Благородният напоследък не умее да се въздържа.

БЛАГОРОДНИЯТ /отстрана/. Това е невъзможно с вас! /Честният го дръпва за ръкава/

СЪВЕСТИТА /опитва се да хитрува/. Значи, всичко е наред. Нищо не се е променило с първоначалното ни решение. Така ли е, Коварний?

КОВАРНИЯТ /недоволно, доста несигурно/. Така е.

СТРАХЛИВИЯТ. Все пак...

СЪВЕСТИТА. Няма все пак! Има взето решение.

СТРАХЛИВИЯТ. Не знам кога сте взимали решенията.

ЧЕСТНИЯТ. Затвори си устата!

СТРАХЛИВИЯТ. Аз съм на особено мнение.

ЧЕСТНИЯТ. Кога ли не си на особено мнение.

СТРАХЛИВИЯТ. Пак почнаха да обиждат.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ /събужда се от дълбок размисъл/. Както и да го мислим, няма никакъв риск. Отиваме и казваме, че едн кога си, когато беше трудно да се покаже телеграма с такова съдържание, Кирил Монеv постъпи честно и не се уплаши от последствията...

СЪВЕСТИТА. Точно така!... И спаси шефа, който избяга от батареята.

БЛАГОРОДНИЯТ. Какво опасно има в това. Казваме само един факт.

ЧЕСТНИЯТ. А те да си съдят по воля. Допринасяме нещо.

КОВАРНИЯТ. И аз мисля че е така...

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. А Диани на този свят много. Ако не е Диана, ще бъде Верчето.

ЛЪЖАТА. Ей, какво ли прави Верчето?

САМОЧУВСТВИЕТО. Тя поне е сигурна жертва.

КОВАРНИЯТ. Но не толкоз ценна.

ЛЪЖАТА. Е, друго нещо си е Диана.

САМОЧУВСТВИЕТО. Харесва ми, дявол да я вземе!... Линията на тялото, пропорциите, ами кожата?... Сякаш всеки сантиметър от нея е шлайфан от вековете, докато придобие гладката повърхност на порцелан... бяла като мляко...

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Сега навярно е матова, след плажа.

САМОЧУВСТВИЕТО. Не матова! Тя става кафява като нова керемида... Но най хубавото в нея си остава лицето, чиято биологична архитектура няма равна на себе си. А очите?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Аз да кажа за очите!

САМОЧУВСТВИЕТО. Кажи, Мъжествений!

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Откъде да започна?

САМОЧУВСТВИЕТО. От цвета.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Сивозелен. /мечтателно/ Сутрин цветът им е зелен, а следобед сив. Вечерта очите стават сивозелени... Освен това, независимо дали е ден или нощ, когато Диана се ядоса стават сиви. Трудно можеш да си представиш такъв сив цвят. Сиво, което е пълно с обещание. В тяхната големина плуват милиарди светлини. Тези очи са тъй големи, че имат и хоризонти. От там изгриват и залязват настроенията, усмивките, тъгата.

КОВАРНИЯТ. На мен най ми харесват овалите на лицето ѝ. Никоя жена няма подобни ябълчни хълмове, да не говорим за устните, което са твърди в своята мекота. На тях им отива всякакъв вид червило, всички цветове и качества. Те попиват химикала и го превръщат в биологична тъкан.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Ами носът?

КОВАРНИЯТ. Носът!... Тази ахилесова пета на всяко женско лице. Колко трудно е да се моделира той.

ЛЪЖАТА. Това е жената с най-красивия нос – голям, за да бъде малък и малък, за да бъде голям. Ноздричките ѝ приличат на възглавнички и трептят дори когато спи... Всичко в лицето ѝ е овал – когато трябва да е елипса – елипса, когато трябва да е кръг – кръг е.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Да не говорим за овалите на тялото ѝ.

САМОЧУВСТВИЕТО. Не ми споменавай за тях. Ако започна да описвам тялото ѝ ще се получи еротика.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Пълно е с изпъкналости и вдлъбнатини.

ЛЪЖАТА. Аз пък никога не съм виждала толкова нервни крака.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Как нервни?

ЛЪЖАТА. Ей така!... Крака, а пък нервни. Глезените ѝ сякаш трептят. Тръпнат и коленете. Красиви кокалести колене... Жената с най-дребните кости.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Почти липсват кости.

ЛЪЖАТА. Само че е малко дребничка.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Това е най-голямото ѝ качество.

САМОЧУВСТВИЕТО. Тя е дребна колкото трябва и затова е съвременна класика.

ЛЪЖАТА. Глупости! /явно е ядосана/ Съвременна класика! /излиза/

КОВАРНИЯТ. На ръст е като нашата Съвест. /поглежда Съвестта/
СЪВЕСТИТА /за да каже нещо/. Значи аз съм съвременна класика?
КОВАРНИЯТ. Почти... Макар че по мислене си старомодна.

ТОЙ се втурва и бързо върти телефона. Ясно се чува знакът „свободно“. Пали нервно цигара и чака. Никой не се обажда. Затваря, отново върти, отново същия знак. Чака. Никой не се обажда. Затваря и изчезва.

КОВАРНИЯТ. Накъде е тръгнала? – това е въпросът.

САМОЧУВСТВИЕТО. Само към нас!... Никъде другаде.

СЪВЕСТИТА. Защо трябваше да се говори тъй много за Диана?

БЛАГОРОДНИЯТ. Защо ни занимавате с нея?

КОВАРНИЯТ. Заслужава си.

СЪВЕСТИТА. Нали имаме работа?

ЕГОИСТЪТ. Работата си е работа...

ЧЕСТНИЯТ. Може да стане късно.

КОВАРНИЯТ. Няма да стане... Много ме интересува дали е тръгнала към нас.

ЛЪЖАТА /върща се, пили ноктите си/. Най-трудното е да се отгатне накъде е тръгнала една жена, след като излезе от дома си.

САМОЧУВСТВИЕТО. Особено когато съпругът го няма.

ЕГОИСТЪТ. И да е там и да го няма, все едно.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Защо да не тръгне към нас?... Аз вече тръпна.

КОВАРНИЯТ. Недей да тръпнеш толкова.

СТРАХЛИВИЯТ. Страхувам се!...

ЛЪЖАТА. От какво?

СТРАХЛИВИЯТ. Ако е тръгнала насам, се страхувам... Опасни са такива. Мисля, че ще се увлечем.

ЛЪЖАТА. Бъдете спокойни.

СТРАХЛИВИЯТ. Страхувам се, че ще разбием две семейства. Ще рухнат много неща.

ЛЪЖАТА. Справяли сме се и ще се справим.

СТРАХЛИВИЯТ. Но не и с Диана.

ЛЪЖАТА. И с нея ще си уредим сметката.

СТРАХЛИВИЯТ. Справяли сме се някога, но сега сме възрастни. Устойчивостта ни е разколебана.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Всички сме стари тигри.

СТРАХЛИВИЯТ. Страхувам се, ви казвам... Ще видите.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Тя си има добра партия за мъж... Удобно е да имаш такъв мъж, а любовник – като шефа.

ЕГОИСТЪТ. Впрочем, как живее тя с мъжа си?

КОВАРНИЯТ. Както всички красиви жени омъжени за отговорни длъжности.

ЕГОИСТЪТ. Искам да кажа, как е като мъж?

КОВАРНИЯТ. Вече говорихме. Мъжете с по-големи обществени задължения се разкъсват между много въпроси. Но някои са добри и като съпрузи.

ЕГОИСТЪТ. Питам как е той!

КОВАРНИЯТ. Диана е умна и не е казала истината на Елена. Само глупави жени бърбят подробно за мъжете си.

СТРАХЛИВИЯТ. Да не загазим, ей!.. Ако се разчуе, ще си имаме неприятности.

ЕГОИСТЪТ. Да обмислим, какво може да ни стори.

КОВАРНИЯТ. Нищо. Ако е умен ще преглътне хапа.

СТРАХЛИВИЯТ. Не искам скандали!

КОВАРНИЯТ. Ако избухне скандал, ще се получи голяма каша.

СТРАХЛИВИЯТ. Мъжът ѝ има ли пистолет?

ЛЪЖАТА. Сигурно. Но не вярвам да го употреби.

СТРАХЛИВИЯТ /уплашено/. Откъде знаеш?

ЛЪЖАТА. И на него му се живее.

КОВАРНИЯТ. Чака го по-голяма кариера.

СТРАХЛИВИЯТ /жално/. Защо да се навираме в тази история?

КОВАРНИЯТ. Може да се задоволим само с „днешното“.

СТРАХЛИВИЯТ. В смисъл?

КОВАРНИЯТ. Тричасова авантюра и край!... Станалото станало, по-нататък взаимно мълчание.

СТРАХЛИВИЯТ. Това е добре, но дали ще се спрем до тук?

ЛЪЖАТА. При Диана никой не може да се спре.

СТРАХЛИВИЯТ. Защо? Представете си, че тя е решила да дойде само веднъж.

ЛЪЖАТА. И тогава не сме спасени. Важното е ние да се задоволим само с един единствен сеанс. Но ако се увлечем?

СТРАХЛИВИЯТ. Видяхте ли?... Аз съм против!

КОВАРНИЯТ. Чакайте, де!... Не се знае дали ще дойде.

СТРАХЛИВИЯТ. Ще дойде! Ще видите, че ще дойде, за беля.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Ох, тя да дойде!...

ЛЪЖАТА. И все пак, нещо ми подсказва, че ще дойде именно за списанието. Диана не е доказала още, че е решена на авантюри.

КОВАРНИЯТ. Това е вярно. Напразно си мечтаем. Ще дойде, ще изпуши една цигара и ще си върви.

ЕГОИСТЪТ. В това горещо време? Вие сте луди. Ако дойде тук, според мен, няма да си излезе същата.

ЛЪЖАТА. Има известен шанс, но малък.

СТРАХЛИВИЯТ. Така... около колко на сто, че ще си излезе същата?

ЛЪЖАТА /пресмята/. Според мен, осемдесет на сто, че ще си отиде след първата цигара и двайсет на сто, че ще изпуши още две цигари.

СТРАХЛИВИЯТ. А колко на сто, че ще остане три часа и ще използва банята?

ЛЪЖАТА. Около три на сто.

СТРАХЛИВИЯТ /наивно/. Че те станаха сто и три на сто.

ЛЪЖАТА. Така е. Искам да кажа, че шансовете са нищожни.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Изговорихте толкова противоречиви неща. Всеки опровергава дори себе си.

ЛЪЖАТА. Защото става въпрос за Диана. Тази жена още не е решила да започне. Според мен, сто на сто е сигурно, че ще изпуши една цигара, ще вземе журнала, който наистина ѝ трябва и ще си отиде.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ /въздиша/. Жалко!

ЛЪЖАТА. Жалко, но факт!

СТРАХЛИВИЯТ. Слава богу! /отдъхва си/

БЛАГОРОДНИЯТ. Тогава не ни остава нищо друго освен да се заемем с Кирил Монеv. Предлагам да оставим журнала на портиера, а на вратата да забодем бележка.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Да направим така. Стига сме унижавали мъжкото си достойнство!

ЧЕСТНИЯТ. Обещали сме да спасяваме човек, приятел.

Той се появява, облечен съвсем, сложил е и сако. Сяда на бюрото и пише бележката. Посяга към магнетофона, пуца музика, запалва цигара, поглежда часовника и продължава да пише бележката. Звъни звънецът на входа.

Той скача, просто ще се пребие и изчезва.

Всички трепват и се раздвижват.

ЗАТЪМНЕНИЕ

ЗАВЕСА

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Трите групи са в движение. На сцената кипи неспокойствие.

КОВАРНИЯТ /възбудено/. Птичето влиза в капана!...

ЛЪЖАТА. Трябва да внимаваме. Нито една излишна дума или жест.

ЕГОИСТЪТ. Ще видите, че нищо няма да стане.

КОВАРНИЯТ. Мълчи!... Ще опитаме всичко!

ЛЪЖАТА /разочаровано/ Ужас!...

КОВАРНИЯТ. Това най-малко очаквах! Съдбата се подиграва с нас.

Бялата група въздъхва облекчено.

ЕГОИСТЪТ. Кой е този?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ Някакъв... Звънил погрешно.

КОВАРНИЯТ. По дяволите! /разхожда се нервно/ Просто да го пребиеш!

САМОЧУВСТВИЕТО. Ставаме смешни.

СЪВЕЩТА. Отдавна сме смешни.

ЛЪЖАТА. Сърцето ми трепна.

КОВАРНИЯТ. А моето спря.

ЕГОИСТЪТ. Диана, защо не идваш?... Никога не сме чакали с такъв трепет.

КОВАРНИЯТ. От възрастта е. Двайсетгодишният може да чака още двацет години, но колко да чака четирийсетгодишният?

ЛЪЖАТА. Стига сте говорили за възраст!

КОВАРНИЯТ. Спри със женските си глупости!... Опротивяваш ми!... Вече не мога да те понасям.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. И аз! Отвратителна жена! /навива се/ Ужасно е да живееш с такава тъпо същество! Ако не беше дама, отдавна да те набия.

ЕГОИСТЪТ /също ядосан/. Дама ли? Проститутка от най-долно качество.

ЛЪЖАТА. Простаци, млъкнете!...

САМОЧУВСТВИЕТО. Истинска проститутка!

ЛЪЖАТА. Млъкнете, изверги! /заплаква истерично/ Мизерни, гадни, пълзящи същества! Когато спите с мен каква съм бе, охлюви мръсни с брадавици!... Защо спите с мен?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. По липса на друга жена.

ЛЪЖАТА се тръшва на кушетката, ритва с крака и плаче сърцераздирателно.

Той се връща, поглежда бележката, която е започнал да пише, взима я и я подхвърля обратно. Сяда на стола и навежда глава над дланите си.

БЛАГОРОДНИЯТ /приближава се до ЛЪЖАТА, погалва рамото ѝ/. Мадам, съвземете се. Безсмислени са тези настроения. Нищо не може да се оправи.

ЛЪЖАТА /рита назад/. Махайте се и вие с вашата деликатност!... Не ми трябват нито вие, нито те!... Аз съм нещастна, жалка проститутка и те ми го казаха в момент на откровение.

БЛАГОРОДНИЯТ. В момент на ярост.

ЕГОИСТЪТ. Не се бъркай в нашите работи.

КОВАРНИЯТ. Не плачи на чужд гроб!

БЛАГОРОДНИЯТ. Бе мога да ви разбера.

ЧЕСТНИЯТ. Имаме право да се бъркаме, защото дигате олелия.

СЪВЕСТИТА. И то каква!... Да не мислите, че не разбираме? Правите всичко възможно да забравим, че в момента имаме да спасяваме човек.

ЧЕСТНИЯТ. Мъжественият и Самочувствието са с нас. Ставаме пет на четири гласа и ще се подчините.

КОВАРНИЯТ /тихо/. Нещо се надигате.

БЛАГОРОДНИЯТ /категорично/. Ще се подчините на мнозинството. Длъжни сте да изпълните обикновен човешки дълг. /към Страхливия/ Страхливи, ти си против срещата с Диана. Това означава, че си за подкрепата на Кирил Монеv.

СТРАХЛИВИЯТ. Не съм казал подобно нещо.

ЧЕСТНИЯТ. Но се разбира от самосебе си.

СТРАХЛИВИЯТ. Не, страх ме е.

ЕГОИСТЪТ. Нещо ми подсказва, че не бива да се намесваме.

СЪВЕСТИТА. Ще се намесим.

ЕГОИСТЪТ. Вижте как сме се наредили... /сочи обстановката/ Не бива да нарушаваме спокойствието си.

СЪВЕСТИТА. Някога Кирил Монеv дори не помисли за риска.

ЕГОИСТЪТ. Защото беше млад. На младини се рискува лесно. Да рискуваш сега, обаче, на четирийсет, е направо глупаво.

ЧЕСТНИЯТ. Отде знаете, че рискуваме?

ЕГОИСТЪТ. Нещо ми подсказва. Този човек е притиснат да отговаря за деяния, които не знаем. Щом е притиснат, значи, че хората са помислили, че е виновен и ако му се притечем на помощ, някой някъде ще си каже: „Защо този му се притичва на помощ? Защо се меси където не му е работата? Я да видим кой е той и какви са скритите му намерения!“ Защото никой няма да предположи, че се намесваме без скрити намерения. Иди да обясняваш, че го правиш от чувство за човешки дълг. Но що за човешки дълг, ако оня е направил някаква поразия?

ЧЕСТНИЯТ. Ами ако не е поразия?

КОВАРНИЯТ. Тогава ще се оправдаят без наша помощ.

ЧЕСТНИЯТ. Искам да знам, какво може да ни се случи, ако напомним, че някога Кирил Монеv е помогнал на шефа. Само да напомним.

КОВАРНИЯТ /въздиша/. Тъпчем на едно място! Вие непрекъснато се правите на заваяни.

БЛАГОРОДНИЯТ /рязко/. Безпредметно е да говорим повече. Мъжественият и Самочувствието са с нас. Следователно пет срещу четири и трябва да се подчините.

КОВАРНИЯТ. Ако Мъжественият и Самочувствието са наистина с вас, ще се подчиним.

Всички погледи са насочени към Мъжествения и Самочувствието.

БЛАГОРОДНИЯТ. Мъжествений, кажи им.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ /неуверено/. Мога и да им кажа, но защо не помислим още?

Според мен, предположенията на Егоиста не бива да се пренебрегват.

БЛАГОРОДНИЯТ /разочаровано/. Знам какво следва щом започнеш да шикалкавиш.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Не шикалкавя... Все пак, нека каже Самочувствието.

САМОЧУВСТВИЕТО. Защо поставяте въпроса така, сякаш аз съм всичко.

БЛАГОРОДНИЯТ. Може да не си всичко, но имаш право на глас.

САМОЧУВСТВИЕТО. Право на глас!... Кога съм имал това право?

БЛАГОРОДНИЯТ. Винаги.

САМОЧУВСТВИЕТО. Като Самочувствие, винаги съм бил малко глупав и прибързан. Досега винаги съм действувал необмислено. Време е да се вслушам в съветите и на другите. Ние с Мъжествения, като неутрални, сме в доста унизително положение. Или сме с едните или с другите. Никога не се поставя въпроса вие да сте с нас. Това е обидно и сега просто... не знам.

БЛАГОРОДНИЯТ. Що за глупости брътвиш?

САМОЧУВСТВИЕТО. Благородния, мисля че достатъчно сме взимали вашата страна. Не можете да се оплачете. Спомнете си.

БЛАГОРОДНИЯТ. Но през последните години сте повече с тях.

САМОЧУВСТВИЕТО. Ами и на нас ни се живее. Те ни гарантират спокойствие и сигурност, а вие все ще измислите нещо, или някоя кауза, или нещо друго. Например, както сега, да се втурваме в излишни разправии за тоя дето духа... И на мен ми се живее.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. И на мен.

БЛАГОРОДНИЯТ. Ти си Мъжството и трябва да живееш мъжествено. Иначе ще се превърнеш в нищо.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Да, но ми се ще да си поживея спокойно.

БЛАГОРОДНИЯТ /кипва/. Мръсни егоисти!

КОВАРНИЯТ. Пак ли започваш?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Само не обиждай!... Всички раздори започват от вас.

САМОЧУВСТВИЕТО. Винаги от вас. Не съм забелязал един път да се съгласите за нещо без скандал.

ЧЕСТНИЯТ /извън себе си/. Казахте, че сте с нас и ще бъдете с нас!... Трябва да тръгваме.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Щом поставяте въпроса така, никъде не тръгвам!

ЧЕСТНИЯТ /хваща раменете му и го разтърсва/. Глупако, осъзнай се!

МЪЖЕСТВЕНИЯТ /хваща ръцете му/. Не блъскай! Кротко!... /блъска го и понеже е силен, Честният отхвърква доста назад/ Не блъскай, че знаеш ли?

СЪВЕСТИТА /застава между двамата/. Моля ви се! /разперва ръце и им пречи да започнат отново/ Искам да ни оставите насаме с Мъжествения. /понеже никой не излиза/. Махайте се!

Всички се споглеждат. Някои се усмихват. Бавно се измъкват.

Остават само Мъжественият и Съвестта.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ /заинтригувано/. Интересно, на какво мога да дължа вниманието ти.

СЪВЕСТИТА. Имаш ли цигари? /разхожда се нервно/

МЪЖЕСТВЕНИЯТ /вади учудено цигарите си/. Ти искаш цигара?
СЪВЕСТТА. Да.
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Какво става с теб? /подава кутията си/
СЪВЕСТТА /взема една цигара и я пъха в устата си/. Не се учудвай! /Той пали
цигарата й/ Аз трябва да се учудвам. /закашля се/
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Малката, внимавай!
СЪВЕСТТА /героично всмуква втори път/. Ти внимавай!... Не с мен, а с теб
става нещо. Крайно време е да си поговорим открито.
МЪЖЕСТВЕНИЯТ /вдишва дълбоко дим и сяда на фотьойла/. Добре. Чакам.
СЪВЕСТТА. Не усещаш ли развитието на нещата?
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Мисля, че ги усещам.
СЪВЕСТТА. Случайно да усещаш, че се обезличаваш?
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Такова нещо няма.
СЪВЕСТТА. Нима не ти е известно, че ти си ти, само ако запазиш своята най-
важна черта – мъжествеността?
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Нима ти изглеждам друго яче?
СЪВЕСТТА. Разбира се. От ден на ден се превръщаш в безлично същество. Ако
продължаваш така, можеш да се приготвиш за най-страшното.
МЪЖЕСТВЕНИЯТ /изправя стойката си на фотьойла/. Кое е най-страшното?
СЪВЕСТТА. Да се затриеш.
МЪЖЕСТВЕНИЯТ /обляга се назад/. Това няма да стане!
СЪВЕСТТА. Мислиш, че няма да стане. А то става. Със всеки изминат ден ти
умираш и накрая ще изчезнеш.
МЪЖЕСТВЕНИЯТ /уплашено/ Няма!
СЪВЕСТТА. Спомни си за Мечтателя. Той беше между нас. Жив. От плът и
кръв. Всички го обичахме. Подчинявахме му се, водеше ни и го следвахме... Добре,
къде е сега той?
МЪЖЕСТВЕНИЯТ /вяло/. Няма го.
СЪВЕСТТА. Няма и помен от него. Остана само споменът.
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Да, но живя като лъв.
СЪВЕСТТА. Живя, но сега го няма. Изгоря. Изчезна.
МЪЖЕСТВЕНИЯТ /мъчи се да бъде уверен/. С мен няма да стане така.
СЪВЕСТТА /категорично/. Очаква те същата съдба.
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Няма да позволя.
СЪВЕСТТА. Казвам ти, че умираш всеки ден. Жив си само когато стане въпрос
за Диана, Верчето и другите.
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Това ми е достатъчно.
СЪВЕСТТА Тогава трябва да се прекръстиш. Наричай се Похотливият.
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Това е унижително за мен.
СЪВЕСТТА. Знаеш добре, че умираш. Един ден ще изчезнеш съвсем. И като
мъжество, и като похотливост.
МЪЖЕСТВЕНИЯТ /крещи/. НЕ!... Ще съумея да направя нещо.
СЪВЕСТТА. Какво?
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Ще бъда с ТЯХ и пак ще си остана.
СЪВЕСТТА /изумено/. Искаш да бъдеш мъжествен чрез злото?
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Защо не?... Важното е да съм мъжествен.
СЪВЕСТТА. Не е същото.
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Мога да стана злият мъжествен.
СЪВЕСТТА /усмихнато/. Не говори глупости!... Тогава ще се превърнеш в
шушумига, подлизурко.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Все ще намеря начин да се проявявам и като мъжествен.

СЪВЕСТИТА. Сега има начин, има повод.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Предпочитам да прескоча този повод. Живот и здраве, занаят ще ми се отдадат други поводи.

СЪВЕСТИТА /след пауза/. Така ли мислиш?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Да.

СЪВЕСТИТА. Да си избираш поводите?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Аз съм вече на възраст.

СЪВЕСТИТА /с презрение/. Бих плюла в лицето ти, но още ще се въздържа. Напоследък всеки се оправдава с възрастта. /сяда и смачква цигарата си./

Мъжественият става, замисля се няколко секунди прокарва ръце през лицето си, сякаш го бърше от заплюването, смачква яростно цигарата в пепелника.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ /тръгва си навън/. Помъчи се да намериш друг тон, когато разговаряш с мен. Трябвам ли ти още?

СЪВЕСТИТА. Махай се!

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Ще ти дам едно „махай се“, ама... /бързо излиза/

Съвестта се изправя, взима от пепелника смачканата цигара, нервно се старее да я оправи, бърза да всмукне, но не излиза никакъв дим. Влиза Коварният.

КОВАРНИЯТ. Нашето красиво миньонче с цигара в уста!... За пръв път виждам Съвест, която пуши.

СЪВЕСТИТА. Имаш ли кибрит?

КОВАРНИЯТ /приближава се и щрака със запалката пред лицето ѝ, осветява го/. Мили, нежни черти, които властват над мъжете и зоват към целувки... /поднася огъня към цигарата/ Приличаш ми на Бриджит Бардо. Малките форми са проверка на голямата култура.

СЪВЕСТИТА. Искаш да кажеш на вкуса.

КОВАРНИЯТ. На изящния вкус... Какво стана с Мъжествения?

СЪВЕСТИТА. Казах му няколко истини.

КОВАРНИЯТ. А той се нуждае от няколко лъжи. Защо не опита по другия начин?

СЪВЕСТИТА. Кой начин?

КОВАРНИЯТ. Класическият. Начинът на Клеопатра.

СЪВЕСТИТА. Не те разбирам. Какво е направила Клеопатра?

КОВАРНИЯТ. Малко ласки, малко плът...

СЪВЕСТИТА /удря му плесница/.

КОВАРНИЯТ /бързо хваща ударената си страна и се оглежда/. Имаш голям късмет!...

СЪВЕСТИТА. Какво разбираш под късмет?

КОВАРНИЯТ. Че никой не видя... Щях да те смачкам. / излиза/

Влиза Благородният.

БЛАГОРОДНИЯТ /замислено, в лошо настроение/. Тежки мигове! Струва ми се, че няма да успеем. /понеже тя мълчи/ Какво искаше Коварният?

СЪВЕСТИТА. Нищо особено.

БЛАГОРОДНИЯТ. Струва ми се, че се умилква около теб.

СЪВЕСТИТА /замислено/. Има нещо такова.
БЛАГОРОДНИЯТ. Напоследък и други се умилкват около теб.
СЪВЕСТИТА. Имаш ли нещо против?
БЛАГОРОДНИЯТ. Озадачен съм.
СЪВЕСТИТА /въздъхва/. Аз пък съм уморена.
БЛАГОРОДНИЯТ. Понякога това уморява.
СЪВЕСТИТА. Моля те, не ти прилича! Нито пък ти отива да ревнуваш.
БЛАГОРОДНИЯТ /прави няколко стъпки край нея/. Мисля, че нямам основание да ревнувам.

СЪВЕСТИТА. Тогава не питай.
БЛАГОРОДНИЯТ. Завиждам на тяхната гъвкавост. Те оперират свободно, а ние, потънали в скрупули, се мятате насам-натам, като догматици.
СЪВЕСТИТА /поглежда го учудено/. Искаш да кажеш нещо, ли?
БЛАГОРОДНИЯТ /вдига рамене/. Не знам. Те имат въображение, играят спокойно по терена, мамят ни, не знаем какво ще измислят в следващия момент...

СЪВЕСТИТА. Струва ми се, че искаш да кажеш нещо важно.
БЛАГОРОДНИЯТ. Знаеш, че не мога да кажа нищо особено.
СЪВЕСТИТА. Може би искаш да променим стила си? Да изневерим на себе си? Какво разбираш под гъвкавост?

БЛАГОРОДНИЯТ. Не знам. Те доминират, когато си искат.
СЪВЕСТИТА /отпуска се на стола и търка слепоочията си с пръсти/. Камбаната не бие за нас, драги. Нито пък времето работи за нас. Един по един ще си отидем... При Мечтателя. В края на краищата – да става каквото ще. Омръзна ми ролята на положителен герой. Убийствено е.

Влиза Честният. Поглежда ги. Отива до масичката, налива си вода и пие. Поставя чашата на масичката.

ЧЕСТНИЯТ. Как се развиха нещата с Коварния и Мъжественния?
БЛАГОРОДНИЯТ. Задах този въпрос. В момента се чудим кой от нас тримата ще умре пръв.

ЧЕСТНИЯТ /тъжно/. Всъщност, това е едно отървяване.
БЛАГОРОДНИЯТ. И на теб ли не ти се живее?
ЧЕСТНИЯТ. Не съм мислил подробно по този въпрос.
БЛАГОРОДНИЯТ. Заслужаваме съдбата си.... Пасивни сме, нямаме нищо общо с ония действащи и побеждаващи същества от миналото.

ЧЕСТНИЯТ. Тогава, драги, беше лесно.
БЛАГОРОДНИЯТ А сега проявихме умора, при първите затруднения!
ЧЕСТНИЯТ. Защото сме роби на схващанията си. Защото ни бият с оперативност. Не разбирате ли защо?

БЛАГОРОДНИЯТ /тихо, като гледа надолу/. Не се пени!... Това си го казахме преди малко.

СЪВЕСТИТА /отчаяно/. Не мога да изневеря на себе си!...
БЛАГОРОДНИЯТ. Никой не бива да изменя на себе си.
СЪВЕСТИТА. Тогава как?... Кажете?... За какво говорим тогава?
ЧЕСТНИЯТ. Те ще ни бият винаги.
СЪВЕСТИТА /скача / Не мога!

Благородният и Честният я поглеждат изненадано.

БЛАГОРОДНИЯТ. Какви... глупости... говориш?...

ЧЕСТНИЯТ. Като гръмнат съм. Ясно е, че някой от нас е изкукуригал.
СЪВЕСТИТА. Знаете какво искат те!

Неловко мълчание.

БЛАГОРОДНИЯТ. Честний, все пак, нейната е по-тежка.
ЧЕСТНИЯТ. И сме несправедливи към нея.
СЪВЕСТИТА /тръгва навън/. А сега сте жестоки, като ме съжालявате! /излиза/
ЧЕСТНИЯТ. Чакай! /излиза след нея/

*Благородният на свой ред си налива вода.
Влиза Лъжата с чаша коняк.*

ЛЪЖАТА. О, малкия, вода ли?
БЛАГОРОДНИЯТ /вдига пълната чаша, пие и я наблюдава през чашата/.
ЛЪЖАТА. Наздраве! /вдига чашката си/
БЛАГОРОДНИЯТ /поставя празната чаша на масичката/.

ЛЪЖАТА. Кавалерът – вода, а дамата – коняк. /изпразва съдържанието на чашката/ Бих казала, че живеете като догматици. На вас са ви чужди всекидневните неща. Красива жена като Съвестта така и ще си умре девствена. Вие – също. Жал ми е за теб, мили. Харесваш ми, непрекъснато си в мислите ми и съжالياвам, че ще си отидеш от този свят без да си познал най-елементарната радост.

БЛАГОРОДНИЯТ. Струва ми се унизително за една дама да проси любов.

ЛЪЖАТА. Не се срамувам! Искам да живея и да се наслаждавам на всичко, а не да се боря. Борбата не е в кръвта ми, моята кръв гъмжи от плаващи амурчета. Интересно, какво ли плува в твоята?... Благородство? Неподкупност?... Според мен, ти не си мъж. Нямаш никакво хоби. Разбирам да си благороден в работно време, но в свободните си часове? Защо не си измислиш странични занимания за отмора на психиката? Благородството се уморява от непрекъснатото си задължение да бъде благородство. /приближава се към него/ Виж устните ми!... /съвсем до него/ Виж ги добре. /притиска се до него/ Почувствай топлината ми!... Това, което се допира до теб, е моята гръд. Да наречем нещата по принцип – женска гръд. Когато вдишвам въздух, върховете ми се допират до дрехата ти, когато издишвам, се отдръпват и чакат оня миг, в който отново ще те почувстват... /стои до него и вече мълчи, може би чака решително действие/ Проговори, бе, дънер!... Кажй нещо, или ме прегърни!...

БЛАГОРОДНИЯТ /отдръпва се и смутено пали цигара/. Лъжлива, искам да ти говоря...

ЛЪЖАТА. Така ли?... Нима?

БЛАГОРОДНИЯТ. Да.

ЛЪЖАТА /иронично/. Терзания?

БЛАГОРОДНИЯТ. Да.

ЛЪЖАТА. Можеш да пристъпваш, без да говориш.

БЛАГОРОДНИЯТ. Но искам да ти поставя условие.

ЛЪЖАТА. Какво?

БЛАГОРОДНИЯТ. Предлагам ти споразумение.

ЛЪЖАТА. Приемам!

БЛАГОРОДНИЯТ. Но ти не знаеш условията.

ЛЪЖАТА /понечва да го прегърне/. Приемам всичко!

БЛАГОРОДНИЯТ. Реших да ти докажа, че съм мъж.

ЛЪЖАТА. Бреей, тая работа ставала и с решения!...

БЛАГОРОДНИЯТ. Двамата трябва да направим компромис.
ЛЪЖАТА /нежно поставя ръка на рамото му/ Умирам за компромиси...
БЛАГОРОДНИЯТ Тогава ще се разберем.
ЛЪЖАТА. О, сладък компромис, направен заради Благородния! Говори!
БЛАГОРОДНИЯТ /плахо/. Реших да приема ласките ти.
ЛЪЖАТА. Значи, поумняваш.
БЛАГОРОДНИЯТ. Това за мен е компромис.
ЛЪЖАТА. Удивляваш ме.
БЛАГОРОДНИЯТ. Можеш да разчиташ на мен.
ЛЪЖАТА. Колко пъти?
БЛАГОРОДНИЯТ. Само веднъж.
ЛЪЖАТА. Веднъж – веднъж, кой ти го дава... И какво ще искаш срещу това
БЛАГОРОДНИЯТ /под напрежение/. Да заемеш нашата страна по въпроса с
Кирил Монеv.
ЛЪЖАТА. Готово, мили! /прегръща го и се надига да го целуне/
БЛАГОРОДНИЯТ /оттегля се/. Не сега.
ЛЪЖАТА. А кога?
БЛАГОРОДНИЯТ. След като свършим работата си.
ЛЪЖАТА Давам ти честна дума. /понечва да го прегърне/
БЛАГОРОДНИЯТ /отдръпва се/. Твоята честна дума!...
ЛЪЖАТА. Никога няма да излъжа точно теб. Отдай ми се и съм на ваша страна.
БЛАГОРОДНИЯТ. Знаеш, че не ти вярвам. Първо да действваме, а после ще
бъда твой.
ЛЪЖАТА. А аз как ще съм сигурна, че няма да се отметнеш?
БЛАГОРОДНИЯТ. Аз съм Благородният и знаеш, че ще съдръжа обещанието
си... Веднага щом спасим човека, ще бъда твой,
ЛЪЖАТА. Само веднъж?
БЛАГОРОДНИЯТ Само веднъж.
ЛЪЖАТА. Не може ли поне два пъти?
БЛАГОРОДНИЯТ /мъчително мисли/. Добре.
ЛЪЖАТА. Станаха два компромиса... Не може ли първия път да си го взема
като аванс?
БЛАГОРОДНИЯТ. Никога!... Първо да спасим човека.
ЛЪЖАТА. Но аз горя...
БЛАГОРОДНИЯТ. Първо човека!
ЛЪЖАТА. Ако искаш, ще ти подпиша декларация.
БЛАГОРОДНИЯТ. Не.
ЛЪЖАТА. Ще полудея от ярост, че не ми вярваш!
БЛАГОРОДНИЯТ Казвай!... Приемаш ли?
ЛЪЖАТА. Не, глупако!... Ти искаш да изменя на себе си.
БЛАГОРОДНИЯТ. А какво правя аз?
ЛЪЖАТА. Печелиш двойно.
БЛАГОРОДНИЯТ. Как двойно?
ЛЪЖАТА. Печелиш и като мъж, и като кауза. Не правя компромис със каузата
си. Ще ме уволнят. Сега съм най-необходима на шефа.
БЛАГОРОДНИЯТ. Той винаги е казвал, че не лъже и трябва да се предполага,
че не му трябваш.
ЛЪЖАТА. Всъщност, често лъже и му трябвам.
БЛАГОРОДНИЯТ. Защо тогава обеща?

ЛЪЖАТА. За да те измамя, глупако!... Ние също не правим компромиси... Виж го ти... хитрецът! /смее се и сядна на фотьойла, като отпива от празната си чашка./

*Благородният избягва.
Влиза Честният.*

ЛЪЖАТА. Честни! Ще ми донесеш ли тази чашка пълна?

ЧЕСТНИЯТ /бавно взима чашката и гледа ЛЪЖАТА в очите/. Ще ти донеса.

*Излиза.
Влиза Съвестта.*

ЛЪЖАТА. Мадам, търсите ли нещо?

СЪВЕСТИТА. Да, мадам.

ЛЪЖАТА. Това което търсите тук ли е?

СЪВЕСТИТА. Не, мадам.

ЛЪЖАТА. Мога ли да ви услужа?

СЪВЕСТИТА. Трябва ми Коварният.

ЛЪЖАТА. Мисля, че влезе в банята. Потърсете го там. /смее се/

СЪВЕСТИТА. Ще го почакам да излезе.

ЛЪЖАТА. Тук ли ще го чакате, Мадам?

СЪВЕСТИТА. Не, мадам.

ЛЪЖАТА. Нещо сте се раздвижили. Нервничите.

СЪВЕСТИТА. Да, госпожо, /излиза/

Влиза Честният с чашката.

ЛЪЖАТА. Честни, не чувствате ли неудобство да прислужвате на ЛЪЖАТА?
Не правите ли компромис?

ЧЕСТНИЯТ /подава ѝ коняка/. Все пак, вие сте дама.

ЛЪЖАТА. Радвам се да го чуя от вас.

ЧЕСТНИЯТ. Лъжлива, напоследък не сте ли самотна?

ЛЪЖАТА. Не може да се каже. /отпива от коняка/ Но ми липсва един истински мъж.

ЧЕСТНИЯТ. И аз мисля тъй... Смятате ли, че във вашите очи покривам представата за истински мъж?

ЛЪЖАТА. Вие сте мъж-мечта.

ЧЕСТНИЯТ. Искате ли... как да се изразя по-правилно...

ЛЪЖАТА. Да ми станете любовник?

ЧЕСТНИЯТ /леко учуден/. Да.

ЛЪЖАТА. За да взема вашата страна по оня въпрос?

ЧЕСТНИЯТ /изненадано/. Да.

ЛЪЖАТА. Съгласна съм... Елате на дивана.

ЧЕСТНИЯТ. Това ще стане после, мила.

ЛЪЖАТА. А защо да не стане сега?

ЧЕСТНИЯТ. Защото не ви вярвам.

ЛЪЖАТА. Не може ли поне една целувка, като аванс?

ЧЕСТНИЯТ /мисли/. Може. /приближава се, навежда се към нея, тя го обвива жадно с ръце и го целува/.

Целувката е твърде продължителна, от чашката се излива коняка. Честният прави опити да се отскубне, но ръцете не го пуцат.

ЧЕСТНИЯТ /най-после на свобода/. Останалото ще получиш после.

ЛЪЖАТА. Благодаря и за това. От цялата история спечелих една чудна целувка, която нареждам на първо място в колекцията си... Ах, защо има граница между нас!... Защо трябва да се спираме до целувката?

ЧЕСТНИЯТ Ще отидем и по-нататък. Обещах ви.

ЛЪЖАТА. Това няма да стане, мили!... Продавам всичко, но не и каузата си.

ЧЕСТНИЯТ. Нима не желаяш да бъдеш със мен?

ЛЪЖАТА. Желая го много, но не на тази цена, мили! Единственото нещо, което ми остана, е каузата.

ЧЕСТНИЯТ /ядосан/. Значи ме излъга?... Защо ми взе целувката?

ЛЪЖАТА /смее се/. Ако искаш да ти я върна обратно. /вдига нагоре устни, а след това се залива в нова вълна от смях/

ЧЕСТНИЯТ. Мизернице! /яростно обвива шията ѝ с пръсти/ Едно натискане и край!... Един враг по-малко...

ЛЪЖАТА. Натисни, мили, натисни!...

ЧЕСТНИЯТ. Едно стягане на пръстите!

ЛЪЖАТА. И готово, нали?

ЧЕСТНИЯТ. И повече няма да ни се месиш. Оставете с един човек по-малко.

ЛЪЖАТА. Но ти няма да го сториш, нали, защото си Честният. Ако го сториш – няма да си ти! /смее се в пръстите му/

ЧЕСТНИЯТ /пуца я и се отдръпва/. Гадно същество!

ЛЪЖАТА /продължава да се смее/. А ние можем да ви душим без да изменяме на принципите си. Това влиза в кодекса ни – лъжи, убивай, измамвай!... /смее се/

Честният излиза бавно. Тя става и го хваща под ръка.

ЛЪЖАТА /продължава/ Уверявам те, мили, целувките ти бият по точки най-добрите постижения на Коварния.

Излизат.

Влиза Съвестта, променена, весела, с чашка коняк в ръка, смее се.

След нея веднага влиза Коварният.

СЪВЕСТИТА. Заболя ли те от плесницата?

КОВАРНИЯТ /обгръща я с една ръка/. Да не говорим за нещата, които ни разделят.

СЪВЕСТИТА /надига се към лицето му и го целува по устата/. Това изкупва ли необмислената ми постъпка?

КОВАРНИЯТ. Мисля, че съвсем не е достатъчно.

СЪВЕСТИТА /целува го отново/. А това достатъчно ли е?

КОВАРНИЯТ. Играеш, без да знаеш правилата на играта.

СЪВЕСТИТА. Защо ми говориш за игра?... Мислиш ли, че една жена може да ти устои?

КОВАРНИЯТ /поглежда я пронизително/. Единственото, което ме утешава е това, че си Съвестта и трябва да се предполага, че си искрена. Освен това, според мен, вие загубихте битката.

СЪВЕСТИТА /продължава да играе/. По дяволите битката!... Трябва да се живее. Красиво е да се отпуснеш, да махнеш с ръка и да приемеш плодовете на удоволствието.

КОВАРНИЯТ /старае се да не се поддаде/. И все пак, кажи какво трябва да платя за тия плодове.

СЪВЕСТИТА. Страст! Колкото може повече... Моля те да не говорим за компенсации. Съвестта се влюбва за първи път в живота си.

КОВАРНИЯТ. Ти си влюбена?

СЪВЕСТИТА. Да.

КОВАРНИЯТ. В мен?

СЪВЕСТИТА. Ами да. Смятам че с теб ще бъде най-интересно. Благородният и Честният са като деца – нямат опит. Освен това... и аз нямам опит.

КОВАРНИЯТ. Има някаква логика в думите ти. Колкото се отнася до мен, омръзнали са ми опитните...

СЪВЕСТИТА. Искаш да кажеш – ЛЪЖАТА.

КОВАРНИЯТ. Мечтая за нещо непокътнато. Всеки на четиридесет години търси нещо колкото е възможно по-неопитно.

СЪВЕСТИТА /изпива коняка, хвърля чашата и повдига устни/. Коварния, целуни ме!

КОВАРНИЯТ /целува я/. Имаш устни на млада негърка. Представи си офертата.

СЪВЕСТИТА. Кораво ли е тялото ми?

КОВАРНИЯТ. Достатъчно, за да не бъде меко и меко, за да не бъде много кораво... Слушай, обещавам ти да не участвам в случая Кирил Монеv. /гледа я проницателно/ За доказателство, ще се уединим чак след като се развият събитията. Това е единственият компромис, който ти обещавам.

СЪВЕСТИТА. Не ти ли омръзна да говорим все по служба?

КОВАРНИЯТ. Нима вече не те интересува съдбата на човека, когото искате да спасите?

СЪВЕСТИТА /олюлява се/. Целуни ме, дарлинг!

КОВАРНИЯТ /целува я/. Обожавам те! /прегръща я и я целува няколко пъти/ Имам чувството, че държа в ръцете си дете. Къде си била до сега? /целува я/ Как сме пропуснали толкова време? /целува я/

СЪВЕСТИТА. Можеш ли да обичаш?

КОВАРНИЯТ. Искам да обичам!... Мечтая да обичам!...

СЪВЕСТИТА. Опитай се да обичаш като мен... Боже мой, какво става? Днес се промених съвсем.

КОВАРНИЯТ. Жената на четирийсет години се променя. Понякога това става за няколко секунди.

СЪВЕСТИТА /целува го/. Колко далеч съм била от живота!... Моля те, целувай ме непрекъснато!...

КОВАРНИЯТ. Не е ли по-добре да отидем в друга стая?

СЪВЕСТИТА /наивно/. Защо, мили?

КОВАРНИЯТ. Тук всеки момент може да влезе някой.

СЪВЕСТИТА. Какво като влезе?

КОВАРНИЯТ. Ще ни види.

СЪВЕСТИТА. И какво от това?

КОВАРНИЯТ. Представяш ли си, ако влезе Благородният или Честният?

СЪВЕСТИТА. По дяволите и двамата!

КОВАРНИЯТ. Искам да те съблека.

СЪВЕСТИТА. Съблечи ме тук.

КОВАРНИЯТ. Мила моя неопитна, трябва да се усамотим.

СЪВЕСТИТА. Добре... Но ти все забравяш да ме целуваш. /целува го/
КОВАРНИЯТ. Искам да играем честно. Обещавам ти да не се меся в оная история.

СЪВЕСТИТА /разнежено и бавно, гальовно/. Каква история? Що за глупости?
КОВАРНИЯТ. Предлагам да се усамотим чак след като привърши въпросната история.

СЪВЕСТИТА. Моля те, къде е стаята, в която мога да се съблека.
КОВАРНИЯТ. Изненадваш ме... Не забравяй, че съм луд по тебе.
СЪВЕСТИТА. Докажи го без да говориш.
КОВАРНИЯТ. Мила, чуй какво... Аз... обещавам ти услуги от всякакъв род. За теб ще продам и каузата си.

СЪВЕСТИТА. Защо, мили?
КОВАРНИЯТ. Влудявах ме!... Устните ти говорят красноречиво за сладостта на твоето тяло.

СЪВЕСТИТА. Искам те такъв, какъвто си. Остави служебните истории! Живее ми се. /мечтателно/ Ах, колко сладко е да се живее без задължения и рискове!...

КОВАРНИЯТ. Но ти си интересна за мен само като Съвестта. Иначе се обезценява победата ми.

СЪВЕСТИТА /унесено/. Както искаш, скъпи. Ще бъда каквато желаш.
КОВАРНИЯТ. Искам да си същата, както преди десет минути, преди да се напиеш. Дори... ще ми достави удоволствие ако се съпротивляваш.

СЪВЕСТИТА. Трябва да ми кажеш как.
КОВАРНИЯТ. Влез в старата си роля.
СЪВЕСТИТА. Не мога. Обичам те и те желая.
КОВАРНИЯТ. Позволи ми първо да ти докажа готовността си за компромис, а после...

СЪВЕСТИТА /бързо/. Не!... Достатъчно живях между двама принципни. Къде е тази прословута стая за събличане?

КОВАРНИЯТ. На две крачки оттук. /прегръща я, тръгват/

*Пресрещат ги всички, които се връщат на сцената.
Лъжливата се стъписва.*

СЪВЕСТИТА /погалва брадичката ѝ/ Отнемам ти го, мадам.
ЛЪЖАТА. Тази е полудяла.
ЕГОИСТЪТ Не виждаш ли, че е пияна.
БЛАГОРОДНИЯТ. Какво правиш, съвземи се.
ЧЕСТНИЯТ. Веднага се върни!
СЪВЕСТИТА /с примрежен поглед/. Вие двамата сте мухълъвци. /притиска се до Коварния/ Хайде, мили! /излизат/

Групата гледа след тях със зяпнали уста.

ЛЪЖАТА. Благородния, ако не ме лъжат очите, преди малко те нарекоха мухълъо.

ЕГОИСТЪТ. И двамата са си мухълъвци!... Да изтърват такава жена. /смее се/
МЪЖЕСТВЕНИЯТ Толкова години живеят до нея, без да я докоснат с пръст.

САМОЧУВСТВИЕТО. Но какво е станало?

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Пази се от жените на 40 години!

ЛЪЖАТА /лековато, с ехидна усмивка/. Обикновена смяна на тактиката.

ЕГОИСТЪТ. Мислиш ли, че е игра?

ЛЪЖАТА. А какво друго?... Нашите врагове са се раздвижили.

ЕГОИСТЪТ. Но тя не може да играе. Страхливий, какво мислиш?

СТРАХЛИВИЯТ. Според мен... Страхувам се, че Коварният се е продал. От подобни сладострастници можеш да очакваш всичко. Може да се случи със всеки, който има за полова храна сутрин обед и вечер ЛЪЖАТА.

ЛЪЖАТА /иронично/. Достатъчно е да ви накажа само три дни без ласки и ще изпадате в краката ми.

ЕГОИСТЪТ. Но не можеш. Това, все пак, са цели три дни без мъж.

ЛЪЖАТА /избухва/. Проклетници!... Мръсни, долнопробни мъже!...

ЕГОИСТЪТ. Биология, мадам... Срещу нея не се рита... /сякаш на себе си/ Коварният се е продал, но на каква цена?

СТРАХЛИВИЯТ. Може пък да се е продала Съвестта.

ЕГОИСТЪТ. Невъзможно. Тя е последната измежду нас, която би сторила това.

СТРАХЛИВИЯТ. Все пак, тя е най-нежната душа между нас. При това, конякът е довършил останалото. Не видяхте ли – беше пияна. Но всяка вероятност се е продала именно тя.

ЛЪЖАТА. Ще видите как тази нежна душа ще изиграе Коварния. Продал се е, подлецът, но не знам дали само за днес.

ЕГОИСТЪТ. Ами ако се е влюбил?

СТРАХЛИВИЯТ. Коварният? Никога.

ЕГОИСТЪТ. Защо пък не?

СТРАХЛИВИЯТ. Подобни типове – никога.

ЕГОИСТЪТ. Понякога типовете се влюбват така жестоко, че...

СТРАХЛИВИЯТ. Ако е така, нещата се объркват неочаквано. Съотношението на силите се променя. Те стават четири, а ние трима.

ЕГОИСТЪТ. Винаги можем да разчитаме на Мъжествения и Самочувствието.

СТРАХЛИВИЯТ. Отсега нататък не се знае.

ЕГОИСТЪТ. Не можем ли да предотвратим кашата?

СТРАХЛИВИЯТ. Как?

ЕГОИСТЪТ. Не знам... Да се втурнем и попречим.

СТРАХЛИВИЯТ. За любовта няма граници. /към Благородния и Честния, които мълчаливо са навели глави/ Най-после постигнахте целта си. Пазихте тази малка жена, консервирахте я а я пуснахте в момент на изпитание.

БЛАГОРОДНИЯТ /спуща се и хваща Страхливия за гърлото/. Затвори проклета та си уста!...

ЧЕСТНИЯТ /спуща се и го издърпва настрана/. Какво искаш?

БЛАГОРОДНИЯТ. Няма да му позволя да ни приписва подобни подли комбинации.

СТРАХЛИВИЯТ /държи гърлото си/. Веднага ръцете!... Спуска се и веднага с ръце. Винаги от позиция на силата.

ЕГОИСТЪТ. Мисля, че всички полудявате. Трябва да се успокоим. Имаме да живеем още. Поне трийсет години.

ЧЕСТНИЯТ. Сега си благоразумен, а когато решавахме важните въпроси, какво говореше?

ЕГОИСТЪТ Винаги съм мислил само за благо на нашия организъм.

ЛЪЖАТА /изпищява/. Млъкнете!

Мълчание. Благородният и Честният се разхождат нервно. Другите стоят прави и гледат пода.

Страхливият отива при магнетофона и го пуца. Музика – може би минута...

ЕГОИСТЪТ. Защо пусна магнетофона?

СТРАХЛИВИЯТ. Трябва ни една музикална пауза. В паузите узряват моментите и мислите. Всеки от нас има нужда от малко размисъл.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ /към Самочувствието/. Ние с теб пък какво се безпокоим? Какво ни интересува нас – неутралните?

САМОЧУВСТВИЕТО. Както виждаш, не оставят на мира и нас.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Колко хубаво си живеехме някога!...

САМОЧУВСТВИЕТО. Прекрасни години! Къде отидоха?... Всичко беше равно и спокойно.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Лъжеш! Имахме големи сътресения.

САМОЧУВСТВИЕТО. Но вземахме бързо решения.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ /въздъхва/. Мечтателят ни липсва много... Нито Коварният, нито ЛЪЖАТА, нито Егоистът и Страхливият тогава създаваха неприятности. /въздъхва/ Помниш ли как се потайваха и сумтяха?... Чудно, защо Мечтателят трябваше да загине пръв? Дали и другите мечтатели загиват първи?

САМОЧУВСТВИЕТО. По всяка вероятност.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Но защо?

Самочувствието поклаща рамене в отговор.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ /продължава/. Каква е тази музика?

САМОЧУВСТВИЕТО. Не знам. Няма значение? Тук има нужда от музика.

Влиза Коварният. Оправя едва забележимо косата си. Приближава се до магнетофона и го изключва. Най-после спира погледа си върху Благородния и Честния. Усмивва се лукаво.

БЛАГОРОДНИЯТ. Къде е тя?

КОВАРНИЯТ. Сигурно ще дойде.

БЛАГОРОДНИЯТ. Можеш ли да кажеш какво се случи?

КОВАРНИЯТ /отново лукаво усмихнат/. Джентълменът не говори за подвизите си... Ти би ли казал нещо на мое място?

ЧЕСТНИЯТ. Защо не идва?

КОВАРНИЯТ. Знаем ли?... Ще се пооправи и ще дойде... Само че...

БЛАГОРОДНИЯТ. Какво?

КОВАРНИЯТ. Нещо в нея не ми харесва,

ЧЕСТНИЯТ /нетърпеливо/. Какво е станало?

КОВАРНИЯТ. Нищо... Изведнъж ми заприлича на Офелия.

БЛАГОРОДНИЯТ. Какво?

КОВАРНИЯТ. Струва ми се, че вече не е със всичкия си... Говори глупости... Поиска да ми издере очите. Твърди че съм я измамил... Наистина, аз ѝ дадох някакви обещания, но кой ли мъж не дава обещания преди да постигне своето. Изглежда че е получила сътресение. Така е, когато някой се прощава с девствеността си на четиридесет годишна възраст.

Без да продумат, Благородният и Честният побягват навън.

ЛЪЖАТА /приближава се към Коварния/. Как беше?

КОВАРНИЯТ. Интересно, ала не оправда очакванията. Важното е, че задоволих дългогодишната си амбиция.

ЕГОИСТЪТ. Ти със нас ли си, или...?

КОВАРНИЯТ /спокойно/. Никога не е ставало дума за това кой с кого да бъде. Мисля, че ТЯ не е вече с тях.

СТРАХЛИВИЯТ. А с нас ли?

КОВАРНИЯТ. С никого. Тя полудя.

ЛЪЖАТА. Има ли хубави форми?

КОВАРНИЯТ. Формите ѝ са чудесни.

ЛЪЖАТА. Сравнена с мен?

КОВАРНИЯТ. Няма и част от твоя пламък.

ЛЪЖАТА. Винаги съм смятала, че формата не е толкова важна.

Бързо влизат Благородният и Честният.

БЛАГОРОДНИЯТ /с поглед, който не предвещава нищо добро/. Коварний, какво е станало?... Тя не отговаря на въпросите ни. Мисълта ѝ е несвързана.

КОВАРНИЯТ. Тъкмо това разправям. Много е нежна да играе ролята на Съвест. Липсва ѝ оперативност и гъвкавост.

ЧЕСТНИЯТ. Ти си употребил насилие!

КОВАРНИЯТ. Нищо подобно... Според мен, тя доста късно реши да промени амплото си и плати скъпо. Ако искате да знаете, тя вече е луда, защото пожела да извърши нещо, което е извън убежденията ѝ.

БЛАГОРОДНИЯТ. Мръсно, ти си я измамил!

КОВАРНИЯТ. Напротив, тя направи опит да ме измами. /смее се/ Впрочем, лъгахме се взаимно. /спокойно/ Нямаме вече съвест. Занапред ще живеем без съвест.

БЛАГОРОДНИЯТ. И мислиш, че ще ти простим?

КОВАРНИЯТ. Трябва да се преглътне и този хап.

БЛАГОРОДНИЯТ /спуща се към него/. Мерзавец! /хваща го и със силата на тялото си го тръшва на пода/ Няма да има и коварство!

Но всички се спущат върху него. С изключение на Честния, който се намесва на негова страна, издърпва ги или прави опит да ги издърпа. Хаос. Борба.

Благородният успява да се изправи и се отбранява героично. Честният също. Но шестима срещу двама все пак са много.

ЛЪЖАТА /като удря през двама души/. Смачкайте го!

ЕГОИСТЪТ /удря/. Веднъж за винаги!

СТРАХЛИВИЯТ /понесъл удар/. Ох!... Притиснете го!

МЪЖЕСТВЕНИЯТ /извива ръката на Честния/. Ще ти строша кокалите!

Коварният, който е останал за момент настрана от схватката, измъква фински нож, натиска бутона му, острието изхвърква напред със щракане.

КОВАРНИЯТ. Обърнете гърба му към мен. /крие ножа/.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ Защо?

КОВАРНИЯТ /изкрещява/. Не е твоя работа!... Или стомаха му!

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Какво си намислил? /боричка се с Благородния/

Благородният успява да го хване за гушата, но извързва гърба си към Коварния, който замахва и забива ножа в гърба му.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ /уплашено/. Какво стана?
КОВАРНИЯТ. Нищо.
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Ти извърши убийство!

*Писъци. Оставен сам, БЛАГОРОДНИЯТ е с лице към зрителната зала.
Всички са замръзнали по местата си. В очите им ужас.*

КОВАРНИЯТ /не съвсем спокойно/. Всички бяхте свидетели, че ме напада.
ЛЪЖАТА. Разбира се!
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Не очаквах такава развръзка.
САМОЧУВСТВИЕТО /към Коварния/. Ти шаржира повече, отколкото трябваше.
КОВАРНИЯТ. Чиста самоотбрана.
ЛЪЖАТА. Самоотбрана беше!

Всички разговарят без да се поглеждат, защото вниманието им е приковано от героичната стойка на Благородния, който ги дарява предсмъртно с презрението си.

БЛАГОРОДНИЯТ. Може би някой ще дочака денят... в който... в който... коварството ще се отбранява.

Пада върху дивана, просто сяда и само по отпуснатата назад глава може да се разбере, че е мъртъв.

ЧЕСТНИЯТ /бавно тръгва към Коварния/. Започвай, мерзавце! /подгъва ръце и се готви за скок/

Коварният, макар с нож в ръка, се отдръпва назад.

МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Скрый ножа!
КОВАРНИЯТ. Но той ме напада!
САМОЧУВСТВИЕТО. Ние ще се справим с него!

Цялата група скача върху Честния. Следват удари и душене. Пуцат го върху пода. Наблюдават го отгоре.

СТРАХЛИВИЯТ. Свършихме ли го.
ЕГОИСТЪТ /навежда се над Честния, опипва пулса му/. Живее.
МЪЖЕСТВЕНИЯТ. Сигурно е изгубил съзнание.
КОВАРНИЯТ. Оставете го така. /прибира ножа си/
ЛЪЖАТА. Боже мой, кой знае какъв вид имам? /отива пред огледалото/ И това ако е жена! /оправя се/

Но останалите стоят все още неподвижни.

На входа се звъни.

Бързо влиза ТОЙ, прекосява хола и отива да отвори.

Връща се, придружен от Диана.

Двамата застават в предната част на сцената. Зад тях: мъртвият, падналият на пода, останалите в различни пози и ЛЪЖАТА, която спокойно реши косата си.

ДИАНА /гледа ШЕФА в очите/. Разочарована съм,

ТОЙ /зачудено/. Защо?

ДИАНА. Излизаш ли?

ТОЙ. Не. Защо?

ДИАНА. Не очаквах да те заваря по костюм. Сега ще трябва да се събличаш.

ТОЙ /прегръща я страстно/. Въпрос на секунди, Диана!...

Целува я жадно, ръцете му шарят нечисто зад гърба ѝ. Постепенно я повлича към другата стая.

Появява се и минава край тях Съвестта. Има вид на Офелия, с разпуснати коси и усмихната. В ръката ѝ – цветя.

СЪВЕСТИТА. Някой ми каза да набера цветя... /учудено оглежда всички/ За кого са цветята?

ЗАВЕСА

Бележки на автора:

Действието се развива за около 2 часа в апартамента на 40 годишен мъж, чието семейство е на курорт. Той се е прибрал току-що от Париж.

Това е „главният герой“ и единственият реален човек, до последните 2-3 минути на пиесата, когато ще се появи ДИАНА.

Но почти няма реплики, затова пък постоянно се върти между останалите герои, без да показва с нещо, че ги вижда, по-скоро – усеща, защото те са – както зрителят ще разбере постепенно – фиктивни, невидимите му същности.

Актьорът, който ще играе ролята, трябва да поддържа постоянно върху себе си вниманието на зрителите, именно с това, че извършва ежедневни действия, понякога може да се държи смешно, тъпо, грозно – както всички прави, когато сме сами в къщи.

ТОЙ, ШЕФА трябва да се играе от любимец на публиката, МНОГО ДОБЪР актьор, с високи умения в езикът на тялото, мимиката, усет за импровизации и контрапункти, по времето когато се занимава с тоалета и най-обикновените си действия всяка сутрин, на фона на разговарящите, влизачи и излизачи, спорещи и иронизиращи 8 души на сцената, които от своя страна непрекъснато го наблюдават, преценяват с поглед – и се опитват да му повлияят, защото представляват отделните свойства на характера му, да разиграват неговите чувства и мисли, които ние научаваме изключително чрез техните действия и реплики. Понякога той може да спира замислен – докато 8те решават реакциите му.

Режисьорът и актьорите трябва да намерят и пресъздадат пред зрителите един плавен „танц“ между единственият РЕАЛЕН човек – и СИМВОЛИЧНИТЕ участници, които в това време – без изобщо да общуват с него – съчиняват съдбата му, променят живота и възгледите му за него, защитава илит унищожават идеалите му...

Този сценарий се разиграва ежедневно във всеки един от нас, без да си даваме сметка каква жестока борба се води в душата и разума ни, между Идеите и Идеалите ни – и Желанията и Срастите ни, под влияние на Действителността и нейните изисквания към нас.

Много е важно да се спазва някакъв баланс между изживяванията на 8те – и действията на ШЕФА; 8те постоянно наблюдават и анализират действията и думите на Шефа, воюват за развитието му в бъдещето – докато той не подозира техните взаимодействия, макар едновременно да е и стимулатор, и последствие на техните отношения.

Добре е да се потърси по-комичен акцент в движенията им и разминаването на ШЕФА и 8те из дома, за да се поддържа свежото настроение и внимание на публиката – за да се стигне постепенно до трагичната развръзка, която да ни изненада накрая със жестокостта си, макар в същото време ТОЙ да триумфира като „победител“ и да не усеща с нищо трагедията на своята метаморфоза.

Желателно е тази пиеса да се поставя САМО от много опитни и интересни режисьори, както и много добри и доказали се актьори, инак няма никакъв смисъл.

Не бива да се търси физическа връзка между актьорите – и качествата на техните „характери“. Желателно е те всички да са равностойни – красиви и без недостатъци във външния си вид, за да не се подсказват душевните им качества чрез физиката, за по-силен контраст в действието.

Комент на Дж. В. :

. . . . Всички са на еднаква възраст – 40 години, според Автора. Той самият е бил на 45 когато е писал пиесата, и за пореден път показва колко силно го е вълнувала и плашела възрастта, промените му в нея.

. . . . Без да е имал това предвид – Авторът е налучкал една от теориите за Човешкото съществуване – между невидими сили на нематериалните „същества“ окло него, които воюват за Душата му, направляват действията и мислите му... охраняват го и му подсказват понякога бъдещето.